

DON

***Vreemde
belevenissen***

***Zijn ontmoetingen
met het licht, het
hiernamaals en de
boodschap***

***De intriges na zijn
vijfde hartstilstand***

***Een bizar
levensverhaal van
een man met twee
gezichten***

Inleiding

Soms heb je van die bijzondere ontmoetingen in je leven, die je gewoon moet opschrijven en delen met derden.

We leven in een tijdperk waarin internet een grote rol speelt en zich op allerlei manieren aan je opdringt, zelfs ongevraagd.

Het is via dit medium dat ik een bijzondere man leerde kennen. Ik noem hem Don, een markant persoon die boordevol verhalen zit over zijn leven. En voordat ik het wist, werd ik meegezogen in een wonderbaarlijke wereld vol gebeurtenissen en daarnaast in een wereld vol intriges. Ik kon alleen maar ademloos luisteren en me verwonderen over het feit hoeveel een mens eigenlijk kan meemaken in zijn leven.

En dan rijst de vraag: hoe schrijf je zoiets op zodat het leesbaar en begrijpelijk overkomt en het verhaal tot het einde wordt uitlezen?

Toen heb ik besloten het op mijn manier op te schrijven. Misschien niet logisch in volgorde, maar als je gewoon doorleest begrijp je vanzelf dat dit ook niet mogelijk is. Met Don is gewoonweg niet veel logisch te verklaren.

De kennismaking

“Het lijkt me verstandig dat je het handboek spiegelogie leest van Willem de Ridder.” Dit was mijn eerst kennismaking op facebook met Don. Hoe komt deze man bij mij uit? We blijken al vier jaar facebook maatjes te zijn, maar hoe dat is gekomen...we weten het nog steeds niet. Zijn achtergrond, de vrienden zijn zo anders dan die van mij.

En als ik hem dan uiteindelijk persoonlijk ontmoet in zijn woonplaats, heel wat treinstations verder, begint Don mij te vertellen dat hij vijf keer achter elkaar een hartstilstand heeft gehad. Bij de laatste hartstilstand werd hij doodverklaard en heeft toen een blik in het hiernamaals gekregen. Hij werd aangeraakt door het licht en liefde en is terug op aarde gekomen met de boodschap dat er wel degelijk een God bestaat.

Ook in zijn jeugd heeft Don iets wonderbaarlijks meegemaakt...toen kon hij het niet bevatten. Maar na zijn laatste ervaring is ook die gebeurtenis voor hem in een ander daglicht komen te staan. Vóór die tijd was hij een atheïst en nooit bezig geweest met het leven na de dood.

Gekker nog, terugkijkend was zijn leven een misdaadroman met een hoop intriges en een aaneenschakeling van alles wat van God los is. Ik vroeg of hij ook had vermoord. Gelukkig ontkende hij, daarmee heeft Don zich niet ingelaten.

Het geboortedorp

1953, het jaar waarin de ontdekking van de structuur van DNA werd gedaan en de grootste watersnoodramp van Nederland plaatsvond werd hij geboren, "Don.", in Valthermond in Drenthe.

De sociale omstandigheden in Drenthe waren rond 1900 niet bepaald rooskleurig. Een groot gebied bestond uit arm landbouwgrond, heidegronden en uitgestrekte veenkolonies, zonder dat sprake was van enige industrialisatie van betekenis. In feite een vergeten landsdeel, dat ingeklemd lag tussen de vruchtbare gronden van Groningen, Friesland en Overijssel. De bevolking bestond uit twee standen; herenboeren met notabelen, de onderklasse waren de landarbeiders. Deze laatste groep was arm, en bleef ook arm door uitbuiting.

In het voorjaar, de zomer of het najaar was er werk. De herenboer kon naar believen kiezen uit een overaanbod aan werklui. Was de man groot en sterk, het gezin gezegend met veel inzetbare kinderen, ook een werkzame vrouw, dan kon het gezin rekenen op inkomsten. 's Winters, wanneer het werk stil lag, ontbeerde het gezin inkomsten. Toch moest er gegeten worden, daarvoor werden de boodschappen gedaan in de dorpswinkel, die meestal eigendom was van de herenboer, dus werd op de pof gekocht. Later werd de schuld met gesloten beurs vereffend door geleverde arbeid. Zo bleef de bevolking arm. De behuizing was veelal armoedig, zo niet te zeggen primitief.

De meest schamele bewoning bestond uit plaggenhutten, die nu als een toeristische bezienswaardigheid te kijk staan. Je kunt er zowaar in overnachten. Het was een eenvoudig bouwwerk, gedeeltelijk uitgegraven in de grond zonder zijmuren, zodat het dak op grondhoogte begon. Het dak was bekleed met plaggen, die uit het omliggende land

werden gestoken. Het was een ongeschreven regel, dat het huis mocht blijven staan wanneer het tussen zonsondergang en zonsopgang was gebouwd en de schoorsteen 's ochtends rookte. De kachel was dan ook het kostbaarste attribuut in huis. Geld om kolen te stoken was er vaak niet. Daarom bevolkten hele gezinnen het veen om los turfgruis te verzamelen. Dat koste niets of bijna niets. Met een vuurtje bij de hand voor het koken van een potje bonen, of de handen te warmen, vergaarde men brandstof.

Naast bovenstaande info vond ik in een blog over Valthermond van meneer Prins

"Als ik het dorp moet beschrijven lijkt het op een rare rechthoek waar twee kanalen lopen met aan weerskanten huizen Zuiderdiep en Noorderdiep.

Het aantal inwoners is zo rond de 3500 en iedereen kent elkaar.

Hier laat men nog de achterdeur open en hoef je alleen maar "goed volk" te roepen en je krijgt meteen een kop koffie of een biertje in je hand gedrukt."

Het gezin

Het gezin bestond uit: vader, moeder, vier jaar oudere broer en Don. Het gezin kon amper leven van de opbrengsten. Vader was een soort venter, iemand die geld probeerde te verdienen met de verkoop langs deuren van: kranten, eieren, post, turf, kolen of benzine. Don werd op een Spartaanse manier opgevoed, letterlijk met de harde hand. Hij kreeg vaak zulke harde klappen dat hij bijna het bewustzijn verloor en zich vaak heeft afgevraagd: "Waarom ben ik geboren!". Ook werd hij doorgaans gepest door de jongeren in het dorp, hij kreeg vaak veel rake klappen te verduren. Of het nu thuis of op straat gebeurde, voor Don was het bijna normaal om dagelijks afgetuigd te worden.

Het was ook de tijd van de wederopbouw van Nederland. Iedereen probeerde krampachtig de Tweede Wereldoorlog te vergeten en werkte zich kapot om ook maar iets te verdienen. Toen Don 7 jaar oud was, vroeg de priester of hij wilde nablijven en nam hem mee naar het sportveld. Daar aangekomen vroeg hij of Don een stukje mars wilde verdienen. Don had wel zin in dit schaarse lekkernij. De priester trok Don's broek uit en begon hem onzedelijk te betasten. Don had géén idee wat er gebeurde en nam naderhand de mars aan. Later die middag vertelde hij aan zijn vader wat de priester had gedaan. Zijn vader ontplofte en ging meteen naar de politie. De priester werd verwijderd uit het dorp en belandde een tijdje in de gevangenis.

Helse pijnen

Zo rond zijn twaalfde levensjaar sloeg het noodlot toe. Spelend met een vriendje, stepte Don op een autoped door de straat.

In een onbewaakt ogenblik werd hij geschept door een auto die letterlijk over zijn hoofd en ledematen reed. Hij voelde zijn schedel knakken als een meloen. Alles gebeurde in een fractie van een seconde.

Hij vertelde dat hij op dat moment ineens boven zijn lichaam zweefde en alle commotie rondom zijn lichaam zag gebeuren. Het was een waar bloedbad en iedereen was ervan overtuigd dat hij het niet zou redden. Later begreep hij dat zijn hersens te zien waren, zijn nek en rug gebroken, arm half eraf, been in stukken en een voet verbrijzeld was.

Gedurende de rit naar het ziekenhuis bleef hij boven zijn lichaam zweven en toen ze in het ziekenhuis arriveerden, kwamen de artsen toegesneld en zagen een kind dat totaal in puin lag. De artsen vreesden meteen voor het ergste bij deze aanblik. Op dat moment kwam Don met een zachte duw terug in zijn lichaam en opende zijn ogen. De dokters zagen zijn enorme levenswil en besloten dat de arm meteen moest worden geamputeerd. Het was zijn vader die schreeuwde: "Laat die arm eraan zitten, wat moet die jongen met één arm!".

Pas op dat moment ervoer Don de helse pijnen en verloor hij het bewustzijn.

Toen hij ontwaakte was alles dichtgenaaid en was zijn arm behouden gebleven. Nu begon een lang proces van revalideren. Hij verbleef een half jaar in het ziekenhuis waarna hij thuis weer het dagelijkse leven opnam. Alles verliep weer zoals voorheen, óók de mishandelingen.

In de zomer ging Don graag zwemmen in het dorpje Exloo, alwaar hij dan zijn vrienden trof. Hij is dertien jaar en op een dag op de terugweg naar huis fietste hij over een soort keienweg met aan het stuur zijn badstoffen zwemtas.

Toen hij lekker vaart maakte de heuvel af, raakte zijn zwemtas verstrikt in zijn voorwiel. Don werd gelanceerd en viel hard met zijn hoofd op de klinkers en raakte buiten westen. Tijdens die bewusteloosheid, zag hij opeens een soort lichtbol die tegen hem zei: "Sta op en loop naar dat huis toe."

Don kwam weer bij en ging ernstig bloedend en gehavend naar dat huis toe. Daar aangekomen schreeuwde hij uit volle macht om hulp en viel hij weer bewusteloos neer. Hij werd wakker in het ziekenhuis in Emmen. Hij kon zich niet meer herinneren hoe hij daar was gekomen maar wel die helse pijnen in zijn lijf.

De haven

Op veertienjarige leeftijd besloot Don dat hij klaar was met de mishandelingen en vernederingen en het uitzichtloze bestaan in het dorp Valthermond.

Hij maakte een plan om weg te lopen. Pakte een rugzak in met wat kleding en schoenen en een stukje vlees. Dat laatste had hij achterover weten te drukken om aan de waakhond te geven zodat die niet kon gaan blaffen als hij zou wegsluipen. Vroeg in de ochtend sloop hij ongemerkt het huis uit.

Vlug liep hij richting snelweg met kloppend hart, bang om alsnog in zijn kraag gegrepen te worden. Toen hij een vrachtwagen zag aankomen, stak hij zijn duim op en de vrachtwagen stopte.

Achter het stuur zat een man die hem vroeg wat er aan de hand was. Toen Don aangaf dat als hij zou blijven hij zou worden doodgeslagen, zei de man:

“Stap maar in jongen, ik ga richting de haven en dan zien we wel verder.”

Onderweg vertelde Don alles wat hem was overkomen.

Bij de haven aangekomen besloot de man om Don te helpen. Rotterdam-Katendrecht is een grote haven met heel veel bedrijvigheid waar je gemakkelijk anoniem kunt verdwijnen.

De man sprak met de havenmeester en die wilde Don ook wel helpen met onderdak en werk. Iedere dag hielp Don met het laden en lossen en voelde hij zich voor het eerst in zijn leven vrij. Hij was beland in een soort commune van hippies en andersoortig ontheemde individuen. En nu was hij een van hen.

Na het wonen in een dorpje waren de eerste indrukken van de wereld amper te bevatten voor een jongen van 14 jaar. Hij maakte kennis met hippies die vrije seks bedreven en hielden van rock en roll. Die daarnaast veelvuldig hasj gebruikten om hun geest te verruimen en ook nog eens urenlang konden filosoferen over alles wat recht en krom was in de maatschappij.

Hij was stomverbaasd toen hij voor de eerste keer vrouwen zag, die zichzelf van achter een raam, schaars gekleed aanprezen. Toen hij daarover iets zei, klonk er een lachsalvo door de haven en men vond dat hij maar meteen ontgroend moest worden door een van die dames.

Ook zag hij hoe hasj een lucratieve handel bleek te zijn en hoeveel mensen daarbij betrokken waren.

Na vijf maanden besloot Don om naar huis te bellen om te zeggen dat hij oké was. Maar ze hadden hem niet eens gemist. Hij bleef in de haven werken voor een periode van twee jaar, daarna besloot Don dat het tijd werd voor iets anders.

De overval

Don gaat naar Emmen en vindt via vrienden een klein comfortabel flatje.

Hij vertoefde vaak in de jongerensoos Tin Pan Alley alwaar hij wat klussen kon doen als: uitsmijter, spullen reparateur, hasj dealer om zo te voorzien in zijn levensonderhoud. Hierdoor raakte hij verslaafd aan alles wat op de markt te verkrijgen was en zo rolde hij in het circuit van drugs en geweld... en sloot hij zich aan bij een soort gang "de Pippoos."

Daar gebeurde weer van alles wat van God los was en hij leerde snel hoe je gemakkelijk op oneerlijke wijze aan geld kon komen. Voor hem werd dat de normaalste zaak ter wereld omdat zijn geest vertroebeld werd door drugs en zijn behoeftes naar meer.

Met een wapen in de hand beroofde Don toen een bank en met 160.000 gulden smeerde hij hem. Dat deed hij rijdend zonder rijbewijs in een zwarte Cadillac, de kofferbak gevuld met geld en hasj om in Groningen onder te duiken.

Maar Don kreeg last van gewetenswroeging. En tijdens een bezoek bij zijn ouders bekende hij wat hij had gedaan, daarop gaf hij zichzelf aan bij de politie.

Omdat hij zichzelf had aangegeven werd hij veroordeeld tot slechts 2,5 jaar cel.

De verschijning

Sinds hij op 12-jarige leeftijd dat ongeluk had gehad, kreeg hij soms ernstige woedeaanvallen die bijna epileptisch leken en dan flipte hij helemaal uit.

Dit gebeurde ook toen hij opgesloten zat; dan verbouwde hij in korte tijd de hele cel zodat er niks meer heel bleef, waardoor hij in de isoleercel belandde.

Acht cipiers waren er nodig om hem in bedwang te houden. Ze kwamen zelfs twee keer in de isoleercel om hem af te tuigen zonder reden. Zes weken zat hij in de isoleercel met het gevolg dat Don een zware depressie kreeg.

Hij besloot dat zijn leven niks meer waard was. Al die mishandelingen, gebrek aan liefde en warmte, hij voelde zich verstikt in zijn emoties. "Genoeg is genoeg dacht hij!". Hij wist een soort riem te maken en besloot zich op te hangen, weg van deze wereld. Hij trok de riem om zijn nek en toen hij dacht "nu is het zover" brak zijn zelfgemaakte riem en viel hij op de grond.

Versuft stond hij op en opeens was daar een verschijning, een wezen dat op heel rustige wijze tegen hem begon te praten.

"Don dit mag jij niet doen, je moet gaan studeren en wat van je leven gaan maken."

"Hoe dan?" vroeg Don, Ik kan amper lezen en schrijven!". "Ik geef je kracht en geloof," zei het wezen. Toen verdween de verschijning en Don voelde een enorme kracht in zich opwellen en gaf zich daaraan over.

Hij vroeg een gesprek aan met de reclasseringsdirecteur Hans Toussand en vroeg hem om hulp. "Ik wil mensen helpen in nood maar ik kan amper lezen en schrijven als gevolg van mijn ongeluk. Ik wil mijn diploma's halen, dat moet."

Hans Toussand is tot op heden een vriend van Don.

Foto: Vrienden voor het leven, Don en Hans Toussand

Gedurende de jaren erna heeft Don niet stilgezeten en hij vertelde mij het volgende over deze periode:

Bhagwan

Toen hij uit de gevangenis kwam en vertoefde onder vrienden werd hij gebeld door een vriendin. Zij kon het thuis niet meer uithouden omdat ze belaagd werd door de chauffeur van haar vader en vroeg aan Don of hij haar kon helpen met deze situatie. Hij besloot met haar weg te lopen en ze vertrokken naar Engeland om daar hun geluk te beproeven.

In Londen aangekomen lieten zij zich voor de vorm inschrijven in een hotel om de vader van Corinne te misleiden, die meteen twee detectives had ingehuurd om zijn kind op te sporen. Ze gingen eerst nog naar een muziekvoorstelling om daarna op de trein te stappen richting Birmingham.

Toen ze op het station van Birmingham stonden en niet goed wisten waar naar toe, hield een man met lange baard hen staande en zei: "volgens mij zijn jullie een beetje de weg kwijt." Hij nodigde hen uit om mee te gaan naar zijn huis in de stad.

Ze kwamen terecht bij een groep mensen die zaten te mediteren in een grote ruimte. Ze werden warm onthaald.

De man verliet de ruimte met de woorden: "Ik zal later met je praten, maar kom eerst maar tot rust bij deze mensen."

"Oké," dacht Don laat maar gebeuren en de mensen vroegen hem "weet je wel wie dat is?" "Nee," zei Don, "geen flauw idee, hoezo?" "Dat is de Bhagwan, kerel en hij wil met jou praten, privé!" "Bhagwan zegt mij helemaal niets, hij bood ons onderdak hier en dat doen we dan ook, we moeten toch ergens slapen," zei Don.

Trouwen

Hij kreeg een gesprek met de Bhagwan die hem het volgende vertelde: "Jij gaat in huizen doen en veel geld verdienen, maar ze zullen je ook weer alles afpakken en je ziet het licht! Ik ga je eerst leren mediteren en deze klank zal je mantra worden.

Niets bestaat, behalve de liefde van de mensen om je heen, vergeet deze woorden nooit." Ze kregen een kamer die ze moesten delen met drie andere mensen. Hij adviseerde hen om niet naar buiten te gaan en goed uit te rusten.

Na een week kregen Don en Corinne geld om naar Pitlochery in Schotland te gaan, volgens de Bhagwan een plek waar eerlijke mensen wonen.

Toen zij daar aan kwamen stond er een man op het perron, Donald, die hen aansprak en mee nam naar zijn huis.

Na een kop koffie bracht hij Don en Corinne naar Cynthia en Hugh Mc Arthur, eenvoudige boeren op het platteland.

Zij kregen kost en inwoning en in ruil daarvoor moesten zij meewerken op de boerderij. Don vertelde mij dat hij geen idee had waarom die Donald daar stond op dat moment, daar heeft hij geen verklaring voor, hij was er gewoon.

Don besloot dat hij wilde trouwen met Conrine en de gemeenschap besloot de weglopers te helpen en zo geschiedde dan ook.

Pitlochry is een kleine Burght in het Centraal- Oostelijke deel van Schotland.

Het dorpje ligt in het raadsgebied Perth and Kinross waar de stad Perth de belangrijkste stad is. Pitlochry ligt aan het kunstmatige Loch Faskally en de rivier de Tummel.

Pitlochry is een oud dorpje dat al in de twaalfde eeuw na Christus bestond.

Het werd echter pas een belangrijk dorp na de komst van een weg naar het dorp in de achttiende eeuw. De komst van het spoorwegstation vergrootte de populariteit van het dorp nog verder. Tegenwoordig is Pitlochry een populaire tussenstop als men tussen de plaatsen Inverness en Perth reist. Pitlochry ligt aan de Highland Main Line een

rechtstreekse verbinding tussen Inverness en Perth, vanuit deze plaatsen kun je verder reizen naar de steden Aberdeen en Edinburgh.

Er verscheen zelfs een artikel in de krant! Het hele dorp bemoeide zich met de trouwerij en Corinne werd omgetoverd tot een prachtige bruid met witte linten in haar lange zwarte haren.

Deze periode in zijn leven was voor Don een van de mooiste tijden. Corinne en hij leefden als God in Frankrijk maar dan in Schotland. Zij liet hem zien hoe je gelukkig kon zijn met weinig middelen. Deze periode duurde een half jaar en na hun huwelijk gingen ze terug naar Nederland en kregen alsnog de zege van hun ouders.

Verlegde grenzen

Zij gingen in Emmen wonen aan de Nijkamperweg 11A.

Corinne kreeg leefgeld van haar ouders waar ze

van konden leven. Ze verhuisden later naar het Zand Hoofdweg 48 een oude boerderij en schaften twee grote honden aan.

In deze tijd hield Don zich bezig met het verbouwen van groenten en knapte de boerderij op.

Daarna werd er verhuisd naar de Hw. Mesdag straat 44 in Groningen en moesten ze afscheid nemen van hun honden, want die konden onmogelijk in de grote stad leven.

Don was nog steeds tot over zijn oren verliefd op Corinne.

Echter, zij verlegde haar grenzen en werd verliefd op een vrouw!

Corinne betrok Don hierbij, en Don kon zien hoe hun liefde zich ontplooidde.

Voor Don was dit iets nieuws en hij liet het toe, omdat hij immers geen jaloezie kende en een vrije geest had.

Hij bekende later aan mij dat hij het toch wel moeilijk had gevonden dat zijn maatje meer interesse toonde in een vrouw dan in hem. Maar dit was iets van de tijdsgeest van de jaren 70 waarin iedereen zijn grenzen verlegde en Don ging daar in mee.

Het waren de tijden van experimenteren en alles mocht en je moest meegaan in alles wat op je pad kwam dus ook voor Don en dat was voor hem niet makkelijk.

Als hij spreekt over Corinne, is dat altijd met heel veel liefde.

Dat is typisch Don eigen, immers, hij kende geen normale relatie, hij rolde altijd van het ene in het andere. Maar na een periode van twee jaar besloten ze te scheiden.

Studiegeld

Corinne hielp hem toch nog met de voorbereiding om weer te gaan leren en zo richtten beiden zich op hun studie. Corinne wilde psychologie en farmacie gaan leren en Don was er ook klaar voor om zijn studie op te pakken.

En dankzij Corinne deed hij eerst de FEMSA (vooropleiding MAVO) toen de MAVO, MBO SD, dagopleiding sociale academie ASKA en daarna Culturele Antropologie aan de universiteit van Groningen, bijna alles cum laude geslaagd.

Via zijn broer kwam hij in contact met een Ghanees fotomodel, Otasane die graag in Nederland wilde blijven maar geen verblijfsvergunning kon krijgen en dus besloot Don om met haar te trouwen.

Hij kreeg daar 10.000 gulden voor, dat kon Don goed gebruiken als student, dus zo geschiedde en was hij weer getrouwd voor een periode van drie jaar op papier.

Don maakte ook mooie schilderijen die hij verkocht als hij wat geld nodig had.

En zo ontdekte Don dat kunst echt zijn passie was.

Ondertussen deed hij precies wat de verschijning hem had opgedragen en bleef studeren.

Gedurende zijn tijd aan de universiteit raakte een van zijn vriendinnen zwanger en Don besloot te stoppen met studeren en trouwde met haar. Er moest brood op de plank komen dus was een baan de enige oplossing voor dat moment.

Broederliefde

Tijdens een ontmoeting in Valthermond in het ouderlijk huis vroeg zijn broer: "Don, ik ga vier weken op vakantie, kun jij niet proberen om mijn huis in de Joachim Melchior Kempenstraat nr. 48 te Amsterdam te verkopen. Ik ben er al jaren mee bezig en het wil maar niet lukken. Jij bent mijn broer en jou lukt dit soort dingen wel en je mag er ook logeren met je vrouw en kind."

Don hield wel van een uitdaging en zei tegen zijn broer: "Is goed, maar alles wat ik meer kan krijgen dan de vraagprijs is dan wel voor mij," en zijn broer stemde daar mee in.

Don vertrok met vrouw en kind naar de woning in Amsterdam. Hij kocht een grote rol plastic en schreef daarop:

Te Koop, rustieke luxueuze benedenwoning en hing deze plechtig op de voorgevel van het huis met zijn telefoonnummer erbij.

Drie dagen later ging de deurbel en een jong koppel vroeg of ze het pand mochten bekijken. "Ach," zei Don, "ik heb eigenlijk al drie kopers die komen kijken, maar als jullie snel handelen, dan is het voor jullie."

Het koppel kocht het pand voor 15.000 gulden meer dan zijn broer ervoor wilde hebben.

Vier á vijf maanden later in het ouderlijk huis in Valthermond, waar Don's broer en vrouw tijdelijk woonden ter overbrugging naar hun nieuwe huis, vroeg Don om zijn geld.

Tot zijn stomme verbazing weigerde zijn broer om hem uit te betalen want immers "we zijn toch broers?". Don probeerde zijn broer duidelijk te maken dat dit niet de afspraak was, maar die wilde er niets van weten. Kwaad en teleurgesteld verliet Don het huis van zijn ouders en er was geen sprake meer van broederliefde.

Maatschappelijk werker

Hij solliciteerde op een baan als maatschappelijk werker bij de gemeente Apeldoorn en werd uitgekozen uit een lijst van 450 kandidaten. Hij werd het, maar dat was van korte duur. Zijn verleden achterhaalde hem en men wees hem af omdat hij een bank had beroofd. Don schakelde een advocaat in omdat hij het niet kon geloven.

Hij had keurig zijn tijd uitgezeten en al 15 jaar lang was hij enkel nog bezig geweest met studeren en had geen problemen meer gehad.

Hij won zijn zaak en kon onder voorbehoud beginnen met zijn baan.

Don kocht een Fiat 500 en reed iedere dag van Groningen naar Apeldoorn heen en terug gedurende een tijd van 2,5 jaar. Maar toen werd Don ontslagen!

Don vertelt wat er gebeurde in Apeldoorn:

Nadat hij toch kon gaan werken als maatschappelijke werker bij de Sociale Dienst was er een voorwaarde aan zijn contract toegevoegd.

Dat hield in dat als er problemen waren, hij altijd terecht kon bij Math M. en Peter G. van Personeelszaken en die zouden hem dan helpen. Ze werkten met 12 maatschappelijke werkers in een team en Don kreeg 200 cliënten die hij moest begeleiden en controleren op bijstandsfraude. Don was blij dat hij een baan had en zette meteen zijn beste beentje voor. Hij werkte iedere dag zijn dossiers door en zorgde ervoor dat hij alles op orde had en niets liet slingeren.

In die tijd werd in de vergaderzaal nog flink gerookt en als niet-roker was dit een doorn in zijn oog. Hij maakte er een opmerking over, wat niet in goede aarde viel, daarom liet hij het maar erbij zitten.

Het viel hem op dat een collega die naast hem zat wel erg veel op ziekteverlof was en zijn

chef Bob V. vroeg hem of hij de dossiers van zijn collega Han P. kon overnemen.

Hij kreeg zestig dossiers in handen. Meestal van alleenstaande vrouwen in de bijstand die bijzondere bijstand hadden aangevraagd en dat nog kregen ook.

Don zag echter dat als ze dat bij hem hadden aangevraagd, hij dit zou hebben afgewezen.

Don besloot om zijn collega Han P. eens te gaan doorlichten en deed dat in zijn vrije tijd.

Na het werk postte Don voor het huis van Han P. en kwam er na drie maanden achter dat de man wel heel wat vriendinnen erop nahield, die allemaal in de bijstand zaten!

Als hij wel op het werk verscheen viel het Don op dat hij ook wc- papier, suiker, en pennen meenam naar huis.

Don ging met een dossier over Han P., met bewijzen en foto's, naar zijn chef om zijn bevindingen met hem te bespreken, want dit klopte niet en moest worden opgehelderd.

Maar tot zijn verbazing reageerde de chef niet zoals het hoorde en Don zei plots in het gesprek wat volgde: "ik voel mij opeens misselijk worden van deze praktijken en ga mij ziek melden!"

Twee dagen later kreeg hij een aangetekende brief en was op staande voet ontslagen!

Personeelszaken gaven geen gehoor aan de protesten van Don en lieten hem stikken.

Don had ondertussen ontdekt dat Bob V. ook niet deugde, want die ging, terwijl hij getrouwd was, na het werk naar parkeerplaatsen voor gays en had een voorkeur voor jonge jongens.

Don kreeg de schuld van alles en er werd beweerd dat Don dergelijke zaken had uitgespookt en niet zij, hij was een ex-gedetineerde waarvan je zoiets kon verwachten.

Gewone ambtenaren doen zoiets niet! Don spande een proces aan en won dit.

De gemeente Apeldoorn moest hem zijn baan teruggeven, maar die hebben dat geweigerd.

Waarop Don plofte van woede en zo kwam hij in een soort psychose terecht.

Hij liet zich scheiden van zijn vrouw, (binnen zes weken), kocht een dure wagen, een Audi 100, knalrood, en vertrok naar De Wallen in Amsterdam.

De Wallen

Daar ontmoet Don Francesca, een prostituee die hem onderdak bood en hem stimuleerde om vooral te blijven schilderen. Verliefd als hij was deed hij alles wat ze van hem vroeg. Hij vond het ook geen probleem dat zij op deze manier haar geld verdiende. En geld verdiende zij, als bakken water.

De handelsgeest van Don maakte overuren!

Zo rolde hij in massagesalons, een dancing Gogo Nachtclub de Thai Paradise, kamertjes op De Wallen, 12 stuks maar liefst, een travestietenclub, love club 21 en een escortbureau. Maar ook aan deze relatie kwam een eind en hij leerde Phuun Chantowong kennen, een bloedmooie prostituee.

Zakelijk gezien ging het Don voor de wind en hij leefde erop los met ontelbare vriendinnen en party's, waarbij het nodige gedronken en gebruikt werd, noem maar op.

Dan, na 2,5 jaar, besloot zijn Thaise vriendin Phuun Chantowong om zonder Don terug te gaan naar Thailand. Don kocht een huis voor haar in de Gouden Driehoek en zorgde voor de bouw van een papierfabriekje waar de hele familie van kon leven.

Ze schonk Don een zoon en woont nog steeds daar.

Maar Don zat niet stil, hield van vrouwen en zo kwam hij Dolly tegen, een Molukse vrouw die zijn hart veroverde. Ook nu trouwde hij weer, maar ook dit huwelijk liep op de klippen. Dolly pleegde namelijk zonder zijn medeweten een abortus en hij kon dat niet verkroppen, na zes maanden werd het huwelijk ontbonden.

Een wespennest

"Wie is deze Don en hoe gaat dit verhaal aflopen?" Ik blijf maar gewoon schrijven en zie wel waar het schip strandt, niet normaal wat deze man allemaal meemaakt!

Maar ook nu krijg ik het verhaal in stukjes verteld en ik vraag Don: "Was dit allemaal gekocht met het geld dat je vriendin verdiende?"

Ik ben geen schrijfster, maar een meid die hem per "toeval" heeft ontmoet en gefascineerd geraakt is door zijn leven.

Brutaal als ik ben zeg ik tegen hem dat ik alles ga opschrijven. Hier is een markt voor en misschien zien mensen dan hoe een mens kan veranderen."

Don begint te lachen en zegt: "Natuurlijk is dat niet alleen geld verdiend door prostitutie, ik zat ook nog in de hasjhandel. Ik was erg boos over mijn onterechte ontslag als maatschappelijk werker en had mij voorgenomen om iedereen een poepje te laten ruiken omdat de maatschappij sowieso verrot is en dat zal ik gaan bewijzen ook!"

Gedreven door zijn woede ging hij in op allerlei deeltjes en had overal schijt aan.

Hij vertelde hoe hij aan het Grachtenpand aan de Oude Zijdse Voorburg is gekomen. Het pand stond leeg. De eigenaren van het pand wilden niet verkopen, alleen verhuren. Dus kwam Don met geld aan en betaalde de huur van het pand een jaar vooruit.

Waarop hij het pand verbouwde tot een Thaise Massage Club met zeven peeskamertjes.

Hij liet een uithangbord maken met de blauwe politiekleur, compleet met verlichting, en op een vrijdagavond hing hij dat aan de gevel met de gedachte: "Ambtenaren zijn nu naar huis en controleren niet in het weekend."

En het liep meteen storm en niemand die zich afvroeg of het wel legaal was!

Op een dag werd hij aangesproken door Bertus . (sterke Bertus in de volksmond), een

Vastgoedmagnaat die het pand ernaast in zijn portefeuille had.

“Don, ik heb een krakerspand dat moet worden leeggehaald, kun jij dat?”

Don wist daar wel raad mee en het daaropvolgende weekend vertrok hij met een knokploeg naar het pand en werkte daar alle krakers eruit met veel gedrein en rake klappen. Hij overhandigde de sleutels aan Bertus met de woorden: " Het pand is leeg!"

Een tijdje later werd Don gevraagd om op het kantoor van Bertus te komen.

Hij werd ontvangen in een grote vergaderzaal waar op dat moment nog drie andere mensen aanwezig waren. In het midden van de tafel stond een kunstwerk van glas, een soort glazen kubus, gevuld met een gouden boom met gouden munten en briefjes van duizend gulden, volgens Don zeker 50.000 gulden in totaal.

Hij moest plaats nemen aan de zijkant terwijl de heren zaten te bakkeleien over onroerend goed. Plotseling stond Bertus op en pakte hij een grote kristallen asbak in zijn handen, en wat er toen gebeurde laat ik over aan de fantasie van de lezers. “Zo doen wij zaken als mensen zich niet houden aan hun afspraken,” zei Bertus.

Don realiseerde zich dat hij nu echt in een wespennest terecht was gekomen.

Daar kon hij niet zomaar uitkomen en hij moest op zijn tellen passen dus hield hij zijn mond maar.

Diverse clubs

Hij kreeg toen het huis ernaast aangeboden waar hij een Gogobar de "Thai Paradise" liet maken. Op een gegeven moment leerde hij Noi kennen, een Thaise prostituee.

Zij kwam uit Berlijn en belandde, nadat ze het uitmaakte met haar vriendje, in Love club 21. Don werd ook nu weer verliefd en er ontstond een passievolle relatie.

Noi zat ook niet stil en had ook een handelsgeest en stelde aan Don voor om meisjes vanuit Thailand te laten overkomen om voor Don te werken.

En zo geschiedde het dat Don meisjes liet overkomen en hen 50% van de opbrengst gaf.

Hij zorgde voor onderdak en bescherming volgens strikte regels.

En Don wilde alleen maar meisjes die dit werk ook echt wilden doen zonder er toe te zijn gedwongen want anders heb je vrouwenhandel en daar stond Don niet achter.

Omdat Don een groot pand had werd hij benaderd door een Europese Casinobaas die hem vroeg of hij voor een maand de hele bovenverdieping mocht huren en betaalde daar een extravagant bedrag voor. Met dat geld kocht Don weer een grote seksclub.

Hij heeft nooit geweten wat er zich boven afspeelde en na een maand waren ze weer verdwenen. Via Noi leerde Don een Colombiaan kennen, Diego X, die zaken deed met Pablo Escobar in Medellin. En zo werd coke een onderdeel van zijn leven.

Don, nog steeds woedend op de Nederlandse staat, bedacht samen met Diego om zoveel mogelijk bolletjesslikkers binnen te halen.

Hierdoor zouden de cellen overvol raken en de staat kon ervoor opdraaien, wraak is zoet!

Pablo Escobar moest hier zo om lachen dat hij Don een halve kilo coke schonk voor dat idiote plan, het economische systeem om zeep helpen, geniaal!

Majoor Boshart

Op een dag kwam Don in aanraking met een extremistische moslim, een Rus, schatrijk, die hem probeerde over te halen om bij hun organisatie te komen.

Maar Don had geleerd van zijn ontmoeting met Bertus L. en wist dat dit helemaal niet zijn ding was, temeer omdat hij zo erachter kwam hoe de staat betrokken is bij vuile zaken.

Er is een machtige groep van rechters, advocaten, officieren van justitie, de hoogste politiebaas en nog wat hoge pieten die allemaal betrokken zijn bij de handel in drugs. Daar wordt zelfs de militaire basis voor gebruikt, ze hebben allemaal een vinger in de pap, dus corruptie is een feit!

De kleine man verdwijnt achter de tralies, de burgers worden dom gehouden en men gaat steeds gewoon door met dit soort praktijken, om ziek van te worden.

Maar Don realiseerde zich heel goed dat hij zijn mond moest houden om in leven te blijven en dat heeft hij dan ook gedaan.

Omdat dit wereldwijd gebeurt en iedereen met elkaar verbonden is.

In deze periode liet Don zich ook van een andere kant zien.

Hij ging iedere week, met de achterbak van zijn auto vol met eten, de zwervers in de wijk bezoeken. Deze actie bleef niet onopgemerkt door Majoor Boshart, die bij Don langs ging in een van zijn salons. Tussen hen ontstond een warme vriendschap en wederzijds respect. Langzaam maar zeker kwam Don uit zijn woedepsychose en op een morgen werd hij wakker en besloot uit deze wereld te stappen en bedacht een plan om eruit te komen zonder kleerscheuren.

De Huizenmarkt

Hij gaf al zijn bedrijven met sleutels en al aan een ieder die het wilde hebben onder de voorwaarde: "Sla mij goed in elkaar, dan kan ik naar de politie stappen en dan zullen zij mij wel helpen."

Finaal in elkaar geramd belandde hij op het bureau en na verhoor werd Don afgeleverd bij zijn ex-vrouw in Apeldoorn en Don vroeg haar: "Neem mij terug, ik ben er klaar mee."

Don woonde aan de Marovestraat 14, hij had dit huis gehuurd.

Maar Don wilde ook een eigen huis hebben en kocht daarom een huis in de Griftstraat 13 te Apeldoorn. Don renoveerde dit pand en verkocht het weer met een winst van 125.000 gulden.

Ondertussen waren er weer meer kinderen geboren en Don kreeg de smaak van huizen opknappen nu echt te pakken en schakelde een makelaar in: Rein.

Rein, die ook nog erelid van de Rotarie was, zou helpen om een pand aan de Mariastraat 72 te kopen voor 98.000 gulden.

Afgesproken werd dat Don dit in drie maanden tijd zou opknappen en dat Rein het voor Don zou verkopen met een winst van een ton!

Het huis werd inderdaad verkocht, maar met een winst van 75.000 gulden.

Don had alweer een ander pand op het oog, ditmaal iets totaal anders dan de andere huizen.

Het betrof een villa in de Sophialaan 5, pal tegenover de moskee van Apeldoorn, ter waarde van 110.000 gulden.

Het pand was zwaar vervallen met grote gaten in het dak, geen water, elektriciteit of gas en veel grond rondom. Men verklaarde hem voor gek maar toch kocht hij deze villa, want Don was er verliefd op geworden en wilde er gaan wonen met zijn vrouw, ondertussen had hij nu vijf kinderen.

Hij kreeg hulp uit onverwachte hoek.

De Imam van de Moskee was blij met de komst van Don en bood aan om mee te helpen met het huis. Dit betekende: de grond rondom het huis zou worden verzorgd. En Don kreeg ook 50% korting op groenten, brood en fruit omdat hij zoveel kinderen had. De Imam vertelde aan Don dat hij graag het pand had willen hebben, maar dat het niet aan hem was verkocht, zonder opgaaf van redenen.

Het huis was inderdaad mooi en fijn om in te wonen maar Don had geen rust en wilde meer.

Omdat een projectontwikkelaar de buurt anders wilde gaan inrichten wilde de gemeente Apeldoorn het pand aan de Sophialaan wel hebben. Don vroeg Rein om hem bij te staan in de onderhandelingen.

Men bood Don een pand aan in de Deventerstraat 36, pal naast de markt van Apeldoorn met nog wat geld toe. Ook dit pand renoveerde Don met het idee om er te gaan wonen en eventueel weer te verkopen. Op het terrein rondom deze villa was genoeg ruimte om auto's te parkeren dus liet hij een van zijn zoons een bord maken met de tekst: parkeerruimte te huur.

Mensen konden daar hun auto tegen betaling parkeren midden in het centrum en dat liep storm. Deze villa werd verkocht voor 1.000.000 gulden aan een Verzekeringsmaatschappij en zo had Don opeens een grote zak met geld.

Don wilde ook wel een Vastgoedmakelaar worden en besprak met Rein zijn plan. Die verklaarde hem voor gek, maar Don zette door.

Hij kocht vier panden op in Groningen om te gaan verbouwen tot studentenhuizen in de Schilderswijk. Hij besloot om tijdelijk in een van die panden te gaan wonen, omdat het pand voor zijn gezin pas over zes maanden vrij zou komen.

Het pand in de Jozeph Israelstraat 30 moest ook nog worden opgeknapt, maar Don ging voor zijn droom en besloot de sprong te wagen.

Toen zijn gezin vanuit Apeldoorn verhuisde naar Groningen waren de ruiten ingegooid en zat op een steen een briefje geplakt: "U bent hier niet gewenst!"

Don liet zich niet uit het veld slaan en knapte alle panden met zijn eigen handen op.

Hiermee realiseerde Don de goedkoopste kamerverhuur van Groningen voor studenten die wel zelf gas, water en elektra moesten betalen.

Het systeem van Don was als volgt: studenten moesten zich samen met hun ouders komen voorstellen zodat hij kon uitleggen dat hij geen onzin en vuiligheden in zijn huizen wilde en iedereen op tijd de huur moest betalen.

Hij vroeg de telefoonnummers van de ouders zodat hij bij ongeregelde heden hen kon bellen. Dit bleek een gouden greep, want de ouders voelden zich veilig bij het idee dat de huurbaas een oogje in het zeil hield.

Al zijn bankzaken deed Don bij de Bercoop bank in Friesland en hij had al snel een vermogen van 4 miljoen gulden opgebouwd.

De bank vond dat hij het nu maar eens een tijdje rustiger aan moest gaan doen met het opkopen van huizen (consolideren) maar daar wilde Don niets van weten en bleef op zoek gaan naar huizen.

Hij had een tip gekregen dat een oude man zijn pand aan het Sterrebos wilde verkopen en samen met zijn vriend Harry ging hij poolshoogte nemen.

Don stond in de tuin van de oude man toen hij plotseling lijkleek werd en achterover viel, Harry kon hem nog net opvangen.

Harry had net een gloednieuwe Mercedes gekocht en zei tegen Don: "Als je de pijp uitgaat, verkoop ik mijn auto meteen," en reed met hem in razend tempo naar het ziekenhuis.

Meteen werd Don opgenomen. Hij zakte weg op de ic, werd weer even wakker en de verpleegster zei tegen Don: "U hebt een hartstilstand gehad."

Weer zakte Don weg en werd een dag later pas weer wakker aan de hartbewaking. Daar kreeg hij te horen dat hij een zeldzame ernstige hartaandoening had en het er niet goed voor hem uitzag.

Hij lag twee maanden aan de hartbewaking met nog drie verdere hartstilstanden.

De cardioloog zei: "U gaat dood en moet afscheid gaan nemen van uw familie.

Wij weten niet of u een operatie zult overleven, welke muziek zou u willen horen bij onze laatste ingreep?" Don kon alleen nog maar uitbrengen: "Händel alstublieft."

Hij werd klaar gemaakt voor de operatie. Via de monitor kon Don zien hoe de katheter dichterbij zijn hart kwam en op een paar cm van het hart af kreeg hij opnieuw een hartstilstand, nummer vijf!

Ik ga nu opschrijven wat Don mij heeft verteld over wat er gebeurde toen zijn hart voor de vijfde maal stopte:

De boodschap

"Ik opende mijn ogen en voelde dat ik vastgehouden werd en zag opeens aan elke kant van mij mijn ouders staan, zij waren het die mij vasthielden.

Ik was verbaasd en erg geschrokken, mijn ouders zijn lang geleden gestorven en nu spraken ze tegen mij.

Ze zeiden tegen mij: Rustig maar jongen je bent overgegaan, je bent nu bij ons, veilig, weg uit die hel."

Ik was angstig en verward en begon te stotteren en ik trilde van angst en ik zei: "Wat is hier aan de hand, hoe kan dit nou, jullie zijn toch allang dood?"

En weer zeiden mijn ouders op rustige toon, mij stevig vasthoudend: "Jongen, je bent echt overgegaan, je bent dood en bij het licht."

Ik werd nog banger want ik zag een lichtbol aan komen zweven waarop mijn ouders zeiden: "Wees niet bang Don, dat is het goede licht dat jou verlicht."

Ik begon me te verzetten, mijn ouders lieten me los en de lichtbol zoog mij als het ware op. Daar hing ik dan, praten hoefde ik niet, ik voelde dat ik dat niet mocht.

Ik zag allemaal gezichten en die gingen dwars door mij heen en openden allerlei deurtjes in mijn hoofd en in een flits zag ik mijn hele leven voorbijkomen, vanaf mijn geboorte tot nu! Opeens werd er besloten door die gezichten dat er een ander licht bij moest komen.

Ik keek rechts over mijn schouder en zag in de verte een minuscuul lichtpuntje aankomen en terwijl ik dat zag hoorde ik een soort hemelse muziek, te fijn om te beschrijven, een soort trilling.

Ik raakte geheel in trance en dat licht dat kwam aanstormen was er zo snel dat ik geen tijd had om het te beseffen, het schoot door mij heen als een lichtflits en bleef toen achter mij stilstaan. De lichtenergie begon te spreken: "Wil jij genade, wil je echt terug?"

Ik begon te huilen en te schreeuwen: "Mijn familie, ja ik ben fout geweest, maar dit wil ik niet zo, ik moet terug anders hebben ze geen eten."

Toen sprak het licht: "Goed, in jouw geval maken wij een uitzondering, je krijgt genade maar ook een missie. Jij gaat vertellen aan iedereen dat de dood niet bestaat, het oordeel hier is er voor iedereen.

Wij weten precies wat jullie hebben gedaan in het leven en op basis daarvan wordt besloten wat er met jullie gebeurt als je overgaat, niemand kan iets verbergen!

Wij zijn erg verdrietig over de mensheid en maken ons grote zorgen. Als jullie zo doorgaan blijft er niks meer over van de aarde.

Oorlogen, atoombommen, uitputting van de aarde, liegen en bedriegen, het moet nu echt ophouden. Er is genoeg voor iedereen, jullie moeten echt alles met elkaar gaan delen en gebruik gaan maken van natuurlijke bronnen zoals de zon en wind.

Laat iedereen in zijn waarde, welk geloof ze ook aanhangen en doe dit uit respect voor de medemens, jullie zijn allemaal gelijk aan elkaar.

De Bijbel, Koran, noem maar op, zijn in deze tijd achterhaald.

Er zullen nieuwe Geboden moeten gaan komen voor iedereen, als een soort leidraad in het leven, want jullie hebben bewezen dat jullie er een puinzooi van maken.

Natuurrampen en misdaad en oneerlijk gedrag voert de boventoon op aarde!"

"Het zal alleen nog maar erger gaan worden, totdat jullie gaan inzien dat liefdevol met elkaar omgaan de sleutel is voor een betere aarde.

De aarde is voor ons een blauwe hemel en die willen wij koste wat kost redden.

We kunnen het nog herstellen met de hulp van al die mensen die weten dat er nu wat moet gaan gebeuren anders zal de aarde vergaan!

De voortekenen zijn de natuurrampen, brandhaarden, economische malaise, corrupte regeringen, valse profeten, foutieve geloven, de macht van geld en het onderdrukken van

het volk op grote schaal. Deze missie zal niet makkelijk zijn, want velen zullen je voor gek verklaren en het je moeilijk gaan maken.

Maar geloof ons en je zult op dit pad geholpen worden door gelijkgestemden, velen hebben deze boodschap al ontvangen.”

Ondertussen waren de dokters op de operatietafel al 20 minuten bezig met het reanimeren van Don, toen de dokters het opgaven.

Er werd een laken over het hoofd van Don getrokken en de cardioloog liep richting de deur. Don echter, die nog op de operatietafel lag, deed zijn ogen open en schrok natuurlijk van het laken op zijn gezicht. De hartslagmachine sloeg gelijk aan en de cardioloog, die dat hoorde, vloog naar het bed, trok het laken weg en keek in ogen die wagenwijd openstonden.

De cardioloog keek vol ongeloof van Don naar de hartmachine en weer terug.

Don zei heel rustig: “Beste dokter, ik ben teruggekomen en blijf nog wel even.”

Iedereen was in een soort shock en perplex dat Don nog steeds in leven was. Don viel in een diepe slaap.

Toen hij weer wakker werd, nog steeds met een heel verlicht gevoel in zijn hoofd, wilde hij over zijn missie praten.

Don kon echter opeens niet meer praten, hij kon de woorden niet meer goed uitspreken, geen zinnen meer vormen.

Dit was het gevolg van zuurstofgebrek tijdens het reanimeren en het was een wonder dat zijn hersenen nog functioneerden.

Don voelde zich daardoor opgesloten in zijn lichaam en onbegrepen.

Er had een totale transformatie bij hem plaatsgevonden door de bijna-doodservaring en hij was een ander mens geworden!

Niks was er meer over van die keiharde gewetenloze zakenman, hij wilde nog alleen maar het goede gaan doen en het gevecht was begonnen om te laten zien dat hij nu uit ander hout was gesneden.

De pastoor van het ziekenhuis kwam aan zijn bed zitten, luisterend naar het onsamenhangend verhaal van Don.

Omdat de pastoor zag hoe erg Don eraan toe was, adviseerde hij Don om een bewindvoerder te nemen die al zijn zaken kon behartigen.

Don was absoluut niet meer in staat om zelf zijn zaken nog langer te regelen.

De missie

Wat een verhaal!

Voor mij als, verteller en toehoorder, een wonderlijke gebeurtenis en ik kijk naar Don en zie een lieve man die helemaal vol zit met wonderbaarlijke emoties en die zich geen raad weet met al deze informatie.

Terwijl het voor mij geen onbekende materie is, omdat ik heel veel heb gelezen en mensen heb ontmoet met hemelse ervaringen zoals Don.

Ik wil hem helpen met het uitdragen van dit verhaal omdat wij elkaar ook op een bijzondere manier hebben leren kennen, die verre van normaal is, maar dat is een ander verhaal.

Na twee weken verlaat Don het ziekenhuis en gaat terug naar zijn huis in Groningen, nog steeds verward in zijn hoofd maar vervuld van zijn missie.

Don had sinds zijn bijna-doodservaring een achtbaan in zijn hoofd.

Al zijn gedachten tolden door elkaar en Don dacht in zijn beleving dat hij goed van kwaad kon onderscheiden.

Op de een of andere manier dacht Don dat hij kon zien wie er eerlijk of oneerlijk was, wie er wel of niet geloofde, en dat beangstigde zijn waarnemingsvermogen.

Dat was echter niet het geval.

Hij voelde zich erg eenzaam en onbegrepen en het leek net of iedereen hem niet wilde zien zoals hij nu was geworden. Hij had ook moeite met de Nederlandse taal en kon zich de

meest simpele woorden niet meer herinneren of een plaats geven.

Maar hij was vastbesloten om te gaan doen wat het licht hem had opgedragen.

Hoe moeilijk het ook zou worden, hij had een tweede kans gekregen en dat was en blijft een wonder!

Toen Don in het ziekenhuis lag in 2001 op de afdeling cardiologie, lag hij eerst op een kamer met drie andere patiënten.

Hij probeerde zijn verhaal te vertellen aan de andere mensen op de kamer en ook dat hij kon zien wie zou gaan overlijden. Toen dat ook daadwerkelijk gebeurde, heeft men hem op een kamer alleen gelegd.

Later zei de psychiater tegen Don dat hij niet dat soort dingen mocht zeggen, ze zouden hem anders voor gek verklaren.

Zaakwaarnemers

Op een dag kreeg hij bezoek van makelaar Marc uit Haren, die hem vroeg of hij dat pandje in de Ganzevoortsingel 24-abcd nog steeds wilde hebben.

Don wilde dat pand nog steeds hebben en kocht het dan ook voor 380.000 euro. Ja, we zijn inmiddels aanbeland in het eurotijdperk.

Omdat Don in deze toestand niet meer in staat was om zaken te doen, stelde Marc aan Don voor om een fiscaal jurist in de armen te nemen die de zaken goed op orde kon brengen. Zo kwam Don in contact met Pauli B., jurist en een slimme vos, met veel contacten. Die vertelde Don ook dat hij professor in de economie aan de Rijksuniversiteit van Groningen was. Don controleerde dit en kreeg een bevestiging dat Pauli B. inderdaad professor was aan de Rijksuniversiteit. Later zou blijken dat dit gelogen was. Er was wel een professor aan de Rijksuniversiteit met dezelfde naam, maar dat was niet deze meneer! Pauli B. kende ook iemand die bij de SNS-bank werkte, een accountmanager J.R., die Don graag als klant zou willen hebben. Daarnaast stelde Pauli B. voor om een huisjurist te nemen en dat was Ruud.

Don antwoordde dat hij al zijn financiën had ondergebracht bij de Bercoop bank en daar niet zomaar weg kon gaan.

Pauli B. kon wel een gesprek regelen met de accountmanager J.R. van de SNS-bank te Groningen, maar wilde eerst alle documenten van Don aangaande zijn bezittingen, bankrekeningen enzovoorts bestuderen.

Enkele dagen hierna kwamen Pauli B., de jurist RuudS en Sr. accountmanager J.R. van de SNS-bank met Don praten in zijn kantoor aan zijn huis in Groningen.

Don legde nogmaals uit dat hij ziek was en niet alles meer kon begrijpen en dat zelfs

praten hem moeilijk af ging.

Dat iedereen hem eigenlijk voor gek verklaarde, omdat hij vaak wartaal uitsloeg en hij waarschijnlijk niet lang meer te leven had met zijn hartkwaal.

De heren toonden hier alle begrip voor en legden Don uit dat ze in het belang van zijn gezin wilden gaan handelen zodat na zijn overlijden iedereen er warmpjes bij kon zitten.

Zijn kapitaal (4,5 miljoen) en zijn 48 huizen zouden dan gewaarborgd blijven.

Ze lieten Don weten dat ze zijn ziekte goed begrepen en dat zij voor 100% achter zijn missie stonden en dat vertrouwen inderdaad heel belangrijk was, zeker nu het ging om zoveel geld en bezit.

In het gesprek dat 1,5 uur duurde werd Don het volgende voorgesteld door de heren:

Pauli B. zou de belangenbehartiger van de familie worden,

Ruud werd de huisjurist en J.R., de Sr. accountmanager van de SNS-bank werd de woordvoerder en bemiddelaar in het bankwezen.

J.R. zou gaan regelen dat er een parapluhypotheek van 10 miljoen vrij kon gaan komen bij de SNS-bank en alle contracten via hen zouden gaan lopen

De boete voor de contractbreuk bij de Bercoopbank van € 80.000 zou voor hen rekening zijn. Er werd hem verteld dat op deze manier het familiefortuin gewaarborgd zou blijven en hij zich geen zorgen hoefde te maken over het verdere verloop van zaken doen.

Hij snapte het toch niet en daarbij kwam, dat Don niet meer kon lezen, hij kon de zaken maar het beste aan hen overlaten zodat hij zich bezig kon gaan houden met zijn missie.

Wel moest hij zich realiseren dat voor niets de zon op gaat en er voor hun diensten het liefst cash betaald diende te worden en wel als volgt:

Voor Pauli B. €180.000. Huisjurist Ruud €100.000. Sr. accountmanager J.R. wilde van iedere transactie 1%. Alles natuurlijk zwart uitbetaald!

Ze gaven als advies: "Praat niet teveel, je wordt voor gek versleten. Wij hebben ons voorwerk gedaan en je moet ons 100% vertrouwen.

En, hoewel je niet kunt lezen, gewoon blind alles tekenen Don, dan komt alles in orde en heb je nergens meer omkijken naar. Dat is gezien jouw conditie echt beter, want je snapt het toch niet meer!"

Don overlegde met zijn vrouw wat het beste was in deze situatie en ze besloten met de heren in zee te gaan.

Tenslotte heeft een bank een zorgplicht ten opzichte van zijn klanten en er zaten twee juristen en een Sr. accountmanager op kantoor, allen met een gedegen opleiding en staat van dienst.

Don werd nogmaals op het hart gedrukt om precies te doen wat de heren hem hadden voorgesteld en zo werd het vervolggesprek gepland.

Iedere dag kwam Pauli B. na zijn werk langs om Don klaar te stomen voor het gesprek bij de bank dat een week later zou gaan plaatsvinden.

Het akkoord

Een week later op maandag stond Pauli B. al om acht uur s' morgens op de stoep om Don de laatste instructies te geven. Het gesprek zou om 11.00 uur plaats vinden bij de SNS-bank in Groningen.

Don werd door Pauli B. naar de bank gereden die hem op het laatste moment tussen neus en lippen door zei: "Don, ik mag niet mee naar binnen en ook niet de jurist Ruud.

Wij zijn er op de achtergrond, want de bank doet zaken op een andere manier, dus niet gaan zeuren en als je het niet meer weet is er nog altijd J.R. die je zal begeleiden.

En nogmaals, praat niet over je missie, want dan word je voor gek verklaard en dat kunnen we er nu niet bij hebben!

Het is ook beter als de directeur geen weet heeft van het feit dat wij jou helpen".

Don liep de bank binnen en bij de balie stond J.R. hem op te wachten en ook nu weer werd er tegen Don gezegd: "Je weet wat we hebben afgesproken, niet teveel praten, geen woord over God en dat alles, dan komt alles goed!"

Don werd een kantoor binnen geleid en daar zat de directeur Marcel D.V.

De directeur zei: "U bent dus een makelaar met zeventien panden in eigen bezit ter waarde van 4,5 miljoen?"

Don beaamde dit, maar zei dat hij momenteel bij de Bercoop bank zat, maar dat die wilden dat hij ging consolideren terwijl Don juist wilde doorgroeien.

Tijdens het gesprek werd Don onder de tafel aan getikt door J.R die toen het gesprek overnam omdat Don vaker de draad kwijtraakte.

De directeur had zijn huiswerk kennelijk ook al gedaan en verklaarde dat ook

de Raad van Commissarissen er mee akkoord gingen en zo werd de parapluhypotheek van 10 miljoen een feit.

Don voelde zich veilig want nu had hij een groepje heren achter zich staan die hem verder zouden gaan begeleiden met het kopen van panden.

Na het gesprek bij de bank kwamen de heren s' avonds bij Don thuis met een grote taart en wijn om de deal te vieren.

In een tijdsbestek van anderhalf jaar werden 31 panden gekocht. Dit gebeurde als volgt:

Pauli B. zocht de panden uit, jurist Ruud deed de juridische handelingen en Sr. accountmanager J.R. kreeg de dossiers in handen om te beslissen over de aankopen.

Don hoefde alleen maar te tekenen en nergens naar om te kijken.

Gedurende deze periode was Don alleen maar bezig met de missie die hem was opgedragen en werd inderdaad voor gek verklaard door heel wat mensen.

Maar hij gaf niet op en bleef het verhaal vertellen want hij had geen keuze.

Nog steeds was iets in zijn hoofd mis, waardoor hij de meeste informatie niet kon verwerken en ook kon hij nog steeds niet lezen en normaal spreken maar toch ging Don door!

Failliet

Op een dag komt Pauli B. binnen en zegt doodleuk tegen Don:

"Je staat 200.000 in de min, dus wordt je onder bijzonder beheer geplaatst door J.R., want je gaat failliet."

Don schrok zo dat zijn pacemaker af ging en het voelde als een aanslag op zijn leven!

Dit kon toch niet waar zijn, hij werd toch omringd door mensen die het beste met hem voor hadden?

Pauli B. kwam met een voorstel: "Je hebt nog 1 miljoen op de bank staan, die je als een soort lening kunt geven aan J.R. en Martin D , als een soort van hypotheek.

Martin D was bevriend met J.R. en bereid om de gehele Vastgoedportefeuille te kopen.

"Dan is dat geld gewaarborgd en dan parkeer je jouw pand van de Joseph Israëlstraat nr. 30 bij J.R. en Martin D. Dan heb je nog altijd een appeltje voor de dorst, uiteraard kunnen wij dit niet op papier vastleggen want dan is ook dat geld verdwenen."

Don was nu totaal in de war en begreep er niets meer van en weer werd gezegd: "Je moet ons vertrouwen want je gaat failliet."

Er werd een transactie gedaan bij een notaris en Don was in een klap al zijn panden kwijt. Hij bleef vertwijfeld achter met een soort wurgcontract ter waarde van €5.300 per maand over drie panden te weten:

Nieuwe Blekerstraat 40a-38a, twee casco huizen en de Joseph Israelstraat 30.

De heren hadden hem verzekerd dat het maar voor korte duur zou zijn en alles weer goed zou gaan komen. Deze korte duur is ondertussen al 16 jaar gaande!

Schrijnend

Ik hoor dit verhaal aan met stomme verbazing!

Dit is je reinste vorm van lijkenpikkerij, alleen met dien verstande dat Don nog steeds leeft.

Hoe kon dit gebeuren en waarom heeft niemand gezien dat dit echt niet door de beugel kan! Hoe kun je zaken doen met iemand die ziek is en waar is de bank met de zorgplicht gebleven, dit kan toch niet waar zijn!

Kijk, de man heeft een stormachtig leven geleid maar wilde nu alleen nog maar goede dingen doen voor iedereen en zijn familie verzorgen, wat is daar mis mee?

Hoe kun je zo met iemand omgaan en er ongestraft mee weggkomen, dit gaat boven mijn pet als gewone burger en het maakt mij echt kwaad.

Ik bedenk dat we in een bankencrisis zitten in heel Europa met woekerhypotheek en rare constructies en niemand weet precies wat er speelt.

Nou, er zullen wel nog meer mensen als Don zijn die letterlijk worden uitgekleeft en niemand doet er wat aan. Dit druist in tegen elk gevoel van eerlijkheid en vertrouwen en ik vind dat we dit aan de kaak moeten stellen!

Ik sta pas aan het begin van dit waanzinnig verhaal en kook nu al van woede, laat staan hoe het voor Don nu is.

Ik blijf het opschrijven en hoop voor Don dat alles goed gaat komen en hij de rust gaat krijgen die hij verdient.

Ondertussen heeft Don mij al zijn dossiers gegeven die hij nog overheeft om zo meer inzage in zijn verhaal te krijgen.

De heren hebben van alles uitgespookt en lijken overal mee weg te komen tot grote woede van Don die steeds meer iedereen met wantrouwen gaat bekijken.

De dossiers die nog te redden waren uit de klauwen van de zaakwaarnemers.

Tussen al die papieren vond ik een schrijven aan de Dekan van de Orde van Advocaten, geschreven door Rein namens stichting Stiduso in 2008, waarin precies staat beschreven hoe de heren te werk gingen.

De jurist Ruud heeft Don veel schade toegebracht door niet te procederen zoals het moest, en allerlei inkomsten die van Don waren, gewoon ingepikt.

Pauli B. liet zich zwart uitbetalen met de aankoop van onroerend goed.

Don rapporteerde dit aan jurist Ruud, maar die weigerde dat op zich te nemen en adviseerde Don om daarvoor maar een andere advocaat te nemen want daar had hij geen tijd voor!

Een zwijnenzooi

Het is een hele lijst met de raarste verhalen over panden, goederen, achterstallige huren die niet betaald werden en Don verloor zo een heleboel inkomsten waar niemand hem iets over vertelde! De SNS-bank, vertegenwoordigd door Sr. accountmanager J.R., maakte het nog bonter. Er was een koper voor de O.G. Portefeuille van Don die 1,6 miljoen meer waard was dan wat de heer Mario D.. uiteindelijk besloot te betalen en waar J.R. later mede-eigenaar van werd! Ook hier had de huisjurist Ruud op moeten reageren, maar die was al in 2007 uit zijn taak ontheven!

En wat deed de Deken in Groningen, helemaal niets met dit schrijven, ongelooflijk. In 2008 gaat er ook een schrijven via deze stichting naar de SNS-bank aan de Senior Accountmanager Bijzonder Beheer. De conclusie wordt als volgt beschreven: wat een zwijnenzooi en dat bij een zichzelf respecterende bank, toch?

Een goede schrijver maakt er een prachtig verhaal van.

Een prachtig verhaal, nee een schrijnend verhaal, wat maar blijft doorgaan tot op heden! Ik heb nu eindelijk ook het medisch rapport van Don ontvangen waaruit blijkt dat hij niet in staat is om überhaupt zaken te doen!

Ik ben geen arts maar tegenwoordig hebben we internet dus ben ik eens gaan googelen en vond het volgende:

Na een hersenletsel kunnen er problemen zijn op cognitief gebied. Op één of meerdere cognitieve vlakken kan men problemen hebben met: bewustzijn, begrip, intelligentie, concentratie, oriëntatie in tijd, plaats, persoon en ruimte, voorstelling, zelfwaarneming, probleemoplossend vermogen, beslissingsvermogen en geheugen.

Dat is dus een hele mond vol maar duidelijk genoeg om te begrijpen dat Don na zijn vijfde hartstilstand niet in staat was om zaken te doen.

Dat Don paranoïde wordt genoemd lijkt mij logisch als je zo besodemieterd wordt, daar zou ik ook gek van worden! Hoe is het mogelijk dat niemand heeft ingegrepen.

Het is voor mij onmogelijk om al die dossiers hier te gaan beschrijven, daar heb je een expert voor nodig.

Wel zie ik enorme bedragen langskomen, ontelbare advocaten, schimmige rekeningen, bedreigingen, politierapporten, rechtszaken, getuigenverklaringen maar niemand die daadwerkelijk iets doet.

Don vertelt het ene verhaal na het andere en ziet het allemaal niet meer zitten.

Hij voelt de bui al hangen, totaal uitgekleeft door een groepje corrupte mensen die er mee weg lijken te komen.

Was dat de bedoeling van een bijna doodservaring, met een missie terug op aarde?

Ik probeer Don in contact te brengen met mensen die ook zoiets hebben meegemaakt om hem te laten zien dat hij niet de enige is met een verhaal, om zo wat rust te creëren in zijn hoofd.

Mooi om te zien hoe mensen op hem reageren en hem meteen in hun hart sluiten omdat Don een zeer charismatische man is met een goed gevoel voor humor.

Niemand van deze mensen is bezig met zijn verleden maar reageren op Don zoals hij nu is en wat hij te melden heeft.

Het waterbedrijf

Hij heeft gelijk, we moeten met elkaar leven en delen en de wereld veranderen.

Het geweld gaat immers maar door en de haat tegen anderen groeit met de dag.

Vluchtelingen komen massaal naar Europa vanwege het geweld en de regeringen gaan steeds meer bombardementen uitvoeren en bomaanslagen vieren hoogtij, ook in Europa!

Alles draait om macht en geld.

Ook het klimaat is aan het veranderen, onze winter is niet meer, het lijkt wel voorjaar en niemand die erbij stilstaat waarom het weer is zoals het nu is!

En een van de verhandelingen die Don hoorde hierboven, was dat men hier op aarde geen respect meer toont voor de natuur en dat wij alle bronnen uitputten, terwijl er genoeg natuurlijke bronnen zijn om met z'n allen van te kunnen leven.

Waarom doen wij dat niet?

Het antwoordt hierop is duidelijk. Geld verdienen ten koste van... Wij, de burgers, kijken lijdzaam toe en laten het gebeuren!

Maar ja, ik ga verder met het verhaal van Don die mij zoals jullie weten iedere keer een ander fragment van zijn leven vertelt.

Ik ga terug naar de periode 2003-2004-2005.

Don had, zoals jullie weten, een goed lopend kamerverhuurbedrijf in Groningen dat jaarlijks een opbrengst had van 1,2 miljoen en ook dit werd verkocht aan de heren.

Maar opeens kreeg Don van al die huurders in totaal 110 afrekeningen voor het waterverbruik in zijn brievenbus.

Dat was vreemd, immers de kamerverhuur was gedaan onder de voorwaarde dat de huurders zelf het waterverbruik moesten betalen!

Zijn verwarring was groot op dat moment, wat was hier aan de hand?

Hij begon te procederen tegen het waterbedrijf Groningen en ondertussen werd hij lastiggevallen door deurwaarders.

De huisjurist Ruud wist Don te vertellen dat Pauli B. en J.R. en de politie hem in de nek probeerden te slaan met deze stunt.

Don probeerde met een aantal huurders naar het waterbedrijf te gaan om te betalen maar dat werd geweigerd en hij zag tot zijn grote verbazing dat er een waarschuwing over hem stond vermeld in de computer van het waterbedrijf!

Hoezo een waarschuwing? Don had altijd ervoor gezorgd dat gas, water en licht door de huurders werden betaald en nu opeens was dat niet meer aan de orde?

Hoe machtig zijn sommige mensen en wie werkt daaraan mee?

Twee jaar lang procederen tot aan het hof van Leeuwarden waar een vrouwelijke rechter heel terecht zei: "Don kan maar uit één kraan water drinken," en de zaak werd in het voordeel van Don beslist. Tot op heden heeft Don geen schadevergoeding gekregen en al die advocaten die hij tot nu toe heeft gehad, hebben er ook geen werk van gemaakt, vreemd...heel vreemd!

Don was razend en besloot via de BeBop-wet een vergunning aan te vragen voor het runnen van een massagesalon en die kreeg hij. En zo kon hij aantonen dat hij van onbesproken gedrag was...een meesterzet.

In diezelfde periode probeerde Don mensen te vinden die hem bij zijn zaak zouden kunnen begeleiden. Een oud-decaan, Yvonne, die destijds werkzaam was aan de Sociale Academie Asca, wilde Don wel helpen.

Geïntimideerd

Zij stelde een groep samen. Daarin zaten: een politicoloog, een cultureel werker, een rechter en een ex-rechercheur en twee huisvrienden van Yvonne S.

Er werd een vergadering gehouden in Groningen en Don legde zijn verhaal zo goed als mogelijk uit en iedereen was zeer verontwaardigd dat dit soort zaken gebeurden: de SNS-bank, wurgcontracten, bedreigingen enz.

Don vertelde hen dat de administratie van J.R. was gestolen door Pauli B. en diens vrouw en ergens was opgeborgen, dus bewijzen zat!

Maar tot zijn verbazing liep het hellemaal anders.

Hij had Yvonne € 500 betaald om zo haar eventuele kosten te dekken en de rest van de groep zou Pro Deo te werk gaan.

Tot zijn verbazing werden zijn getuigen geïntimideerd en werd er niets met de gestolen dossiers gedaan. Het vrouwtje, dat de dossiers in haar kelder had staan, werd afgetuigd door Pauli B. en zijn vrouw.

Pauli B. had de dossiers die hij kon gebruiken eruit gevist en de rest werd vernietigd, weg bewijzen! De rechter maakte het nog bonter, die vroeg opeens €4.000,-- van Don. Die weigerde en werd daarvoor weer voor het gerecht gesleept.

De rechter in Groningen vond dat Don het moest betalen, maar de man heeft na de zitting nooit meer het geld opgeëist dankzij de tussenkomst van Yvonne.

Maar ook Yvonne draaide als een blad om toen Don weigerde haar lichamelijk te plezieren, hij wilde alleen maar geholpen worden met zijn zaken en daar had seks toch niets mee te maken?

Waarom zag men niet wat hier gebeurde en ook de politie deed niks met de informatie die Don had doorgespeeld, want Don stond immers bekend als die grote gek.

Don heeft mij ook verteld dat in 2004 twee Turken met doorgeladen pistolen bij hem aan de Joseph Israëlstraat voor de deur hadden gestaan en zijn vrouw en zoon onder schot hadden gehouden.

Toen hij brullend de trap was afgestormd met de woorden: " Schiet mij maar lek!" hadden ze het hazenpad gekozen. Don heeft toen aangifte gedaan van dit incident.

Twee jaar lang belde hij maandelijks met de vraag of er al schot in de zaak zat en iedere keer kreeg hij te horen: "We zijn er mee bezig." Uiteindelijk besloot Don om een bezwaarschrift in te dienen bij de klachtencommissie van de Politie. De Rechter bepaalde toen dat er sprake was van grove nalatigheid maar dat de zaak werd geseponeerd wegens gebrek aan bewijzen.

Wie is toch die Pauli B. die mensen bedreigt, in dit geval een oudere dame van 78 jaar die gewoon op haar gezicht werd geslagen omdat ze Don wilde helpen?

Don werd weer emotioneel toen hij mij dit vertelde en zei dat hij er weken niet van had kunnen slapen dat dit vrouwtje zo mishandeld was.

Don vertelde mij ook dat Pauli B. een man het bos had ingelokt en hem totaal strippte van zijn kleding om zo een pand in handen te krijgen tegen natuurlijk een veel te lage prijs! Pauli B. en consorten gingen nog een stapje verder met het oprichten van een Makelaarskantoor in Haren waar de heren panden in handen kregen tegen de laagste prijzen.

Foute praktijken

Pauli B. en kornuiten checkten hoe de situatie van de verkoper was en meestal waren de eigenaren in geldnood. Ze zorgden voor huisbezichtigingen en vertelden dan aan de verkoper dat er een bod was, maar veel te laag, dus beter om nog even te wachten.

Om dan, na een tijd, alsnog met een te laag bod te komen en dan hapte de verkoper, die het niet meer zag zitten om nog langer zijn huis aan te houden.

Toen Don daar achter kwam, heeft hij ook over deze zaak aangifte gedaan en jullie raden het al, ook hier werd niks mee gedaan en het makelaarskantoor verdween!

Veel mensen zijn de dupe geworden van de praktijken van Pauli B. die nog steeds vrolijk door gaat samen met zijn vriendjes J.R. en Mario D..

Terwijl ik dit noteer, ben ik tevens ook heel boos. Ik snap niet dat dit soort dingen kunnen gebeuren en dat niemand hier induikt. Maar dit is wel al eens eerder gebeurd:

Een journalist had dit verhaal klaar om te publiceren in de krant van Groningen maar kreeg van zijn baas te horen dat ze het artikel niet konden plaatsen. De krant had bezoek gehad van de politie en de journalist werd gezegd dat dit hem zijn baan kon kosten.

Naar aanleiding hiervan schreef Don een klacht naar de Raad voor de Journalistiek Amsterdam. Het antwoord was kort maar krachtig: "Een journalist heeft de vrijheid om iets te plaatsen of niet."

Vreemd, iemand vertelt over foute praktijken en heeft daar ook de bewijzen van en er gebeurt helemaal niets. Ik vraag mij af wie zo machtig is om al dit soort dingen tegen te houden en hoeveel mensen zijn hierbij betrokken?

Mijn geloof in rechtvaardigheid, normen en waarden, brengen mij in conflict met mijzelf als ik naar Don luister.

Ik vertel zijn verhaal. Ik geloof in zijn missie en ben beland in een misdaadroman die geen einde kent.

Papier is geduldig. Ik hoop op deze manier Don te helpen en dat er mensen bestaan die het met mij eens zijn, dat dit soort zaken echt niet door de beugel kunnen en het aan de kaak gaan stellen!

Je overleeft vijf hartstilstanden, hebt een mooie bijna-doodservaring en belandt dan letterlijk in de hel, al 16 jaar? Het gaat maar door en men blijft maar plukken van Don, want immers, hij is de gek en er is niemand die hem geloofwaardig zal vinden.

Fout, want ik schrijf het op en heb de bewijzen gezien en die liegen er niet om!

Dan vertelt Don mij het volgende verhaal:

Vijf jaar lang werd er iedere vrijdagavond bij de huisjurist Ruud de week afgesloten met wijn en zo nu en dan een maaltijd. Hij beschouwde Ruud als een zeer goede vriend, bijna een bloedbroeder die de wijn rijkelijk liet vloeien en nooit verstek liet gaan.

Maar soms werd Don ziek na het eten van een maaltijd en dan belde hij Ruud om te vragen of hij ook ziek was geworden van het eten en vreemd genoeg was dat niet het geval. Rein had het door en ging samen met Don verhaal halen en Ruud ging door het lint. Hij schreeuwde: "Alles was opzet, we hebben die debiel leeggeplukt en we hebben de politie in onze zak!"

Tja, dat verklaarde ook waarom Ruud 60 rechtszaken had verloren en dat de Deken van Groningen Don had uitgelachen toen hij hierover een schrijven had gestuurd.

Later heeft de ex-vrouw van Ruud toegegeven dat er met het eten was geknoeid, maar dat zij niet wist dat Don de ziekte van Crohn had.

Ondertussen is Ruud geroyeerd als jurist maar het feit blijft dat deze man absoluut niet was te vertrouwen!

Vreedzame wereld

Ik ben heel erg nieuwsgierig naar de verhandelingen die Don kreeg toen hij een bijna-doodservaring had en tussen al de verhalen door wil ik hierover graag vertellen.

Als ik Don hier naar vraag begint hij te stralen en zeer enthousiast te vertellen.

Ik heb een lijstje met vragen opgesteld en probeer met de antwoorden het leesbaar neer te zetten. Hoe ziet de omgeving daar uit, zie je de zielen, is praten hetzelfde als hier, voel of zie je energie?

Don wijst naar zijn laatste schilderij en zegt tegen mij: "Zo ziet het er daar uit!"

Ik zie een prachtige kleurencombinatie van allerlei tinten, goud, geel en oranje, een soort explosie van zon en energie en als je er lang naar kijkt zie je veel meer, er straalt letterlijk warmte uit. "Kijk, zegt Don," hierboven willen ze een vreedzame wereld zonder oorlog, atoombommen, leugens en bedrog.

Een baby wordt zonder concept geboren en wij maken het kapot met allerlei regels die totaal niks te maken hebben met de ziel van het kind.

De aarde is gemaakt voor de groei van alle zielen, wij zijn lichtwezens en door het uitdragen van licht kan het heelal uitdijen. Maar het tegendeel gebeurt! Van de bevolking wordt 95% onderdrukt door machthebbers, rijke families en corrupte politici. Iedereen weet dat er kinderen leven op vuilnisbelten die daar eten zoeken, langs die plaatsen lopen snelwegen waar dure auto's langs zoeven met mensen die het helemaal niks kan schelen hoe die kinderen daar leven.

Door dit soort lieden worden er wetten gemaakt om te voorkomen dat de bevolking wakker wordt en onderdrukt blijft om zo hun eigen leventje te spekken ongeacht de gevolgen.

Het leed is al aanwezig, kijk eens hoe de wereld er nu uit ziet en hoeveel verdriet en armoede er is en de aarde wordt helemaal uitgeput door het boren naar olie.

Alles in jullie wereld draait om geld en macht.

Stel je eens voor als iedere kind gewoon bij geboorte 1 miljoen zou krijgen, dan neem je meteen jaloezie en ego weg en kan het kind zich ontwikkelen zoals het bedoeld is, vreedzaam gelukkig en zonder honger.

Hoe raar is het dat kinderen meteen verteld wordt dat je moet studeren en werken, want dan ben je later gelukkig.

Dus op het moment van geboorte zijn ze ongelukkig?

Neen, het zijn lichtwezens die wij hier hard nodig hebben in onze wereld.

Maar jullie blijven maar doorgaan met het maken van foute beslissingen en willen klaarblijkelijk niet leren en zo gaat de mooie blauwe planeet verloren.

Regelmatig sturen zij mensen terug om te laten zien en horen dat het ook anders kan.

Don heeft opdracht gekregen om contact te leggen met wereldleiders en zijn verhaal te vertellen. Geen oorlogen en alles eerlijk verdelen, want als je overgaat heb je niets aan al die rijkdom en weelde en wordt er een oordeel geveld over hoe je hebt geleefd.

Don zegt nogmaals met klem dat vergeving het allerbelangrijkste is om te geven op deze aarde. Ja, ik heb gezien dat de zielen staan te wachten, waarop ze wachten weet ik niet, dat is mij niet verteld. En ja, je hoort en ziet energie, maar dat is moeilijk om te beschrijven, het is er gewoon. De kleuren zijn zo onwaarschijnlijk mooi en niet te evenaren met wat ik nu op het doek heb gezet."

Ademloos heb ik zitten luisteren en ik zou willen dat ik dit had mogen meemaken, wat een prachtige wereld.

De erfenis

Don vraagt mij of ik al het verhaal van zijn broer heb opgeschreven en ik begin druk te zoeken in de papieren met notities, nee nog niet uitgewerkt.

“Opschrijven wat ik je nu vertel,” zegt Don.

De vader van Don belde en vroeg of Don wilde langskomen, hij lag in het UMC te Groningen. Daar aangekomen vertelde Don’s vader dat hij keelkanker had met uitzaaiingen en niet lang meer te leven had.

“Jongen, het spijt mij, maar ik kan je niet langer beschermen, je broer en moeder willen straks niet met jou delen in de erfenis die ik achterlaat.”

Iedere dag ging Don naar het ziekenhuis om zijn vader te bezoeken totdat hij naar huis werd gestuurd om daar te kunnen sterven.

Don ging daarna een paar keer naar Valthermond om bij zijn vader te zitten die op zijn sterfbed klaagde dat er zelfs geen raam open mocht staan thuis; Don kon alleen maar machteloos toekijken.

Toen kreeg Don een telefoontje van zijn broer met de mededeling dat vader was overleden.

Don reed als een gek naar Valthermond en huilend vroeg hij zijn broer: “Waarom heb je mij niet eerder gebeld, zodat ik ook afscheid kon nemen van pa?”

Hij werd gesommeerd om aan tafel te gaan zitten en zijn moeder overhandigde hem een oud sigarettendoosje met munten en een horloge met de woorden: je hebt drie tellen om het huis te verlaten anders slaan we je lens zoals we vroeger ook al deden!

Don was perplex en zei: “Als ik het huis verlaat zie je mij nooit meer en ook niet de

kleinkinderen.”

Waarop zijn moeder schreeuwde: “Jij met je bastaardkinderen en je Chinese vrouw hoef ik nooit meer te zien.”

Vijf jaar later is zijn moeder overleden, nadat zij het ouderlijk huis had verkocht en zijn broer er met de hele erfenis van €400.000 aan de haal ging.

Tot op heden weet Don niet eens waaraan zijn moeder is overleden en waar zij ligt begraven. Waar hij wel achter is gekomen, is dat zijn broer het heel normaal heeft gevonden om naar bed te gaan met zijn vriendinnen! Tot op heden heeft Don geen contact meer met zijn broer.

Ik als verteller ben hoogst verbaasd hoe is dit nou mogelijk?

Ieder huisje heeft zijn kruisje is het spreekwoord, maar dit slaat toch echt alles.

Don is in de eerste 14 jaar van zijn leven zwaar mishandeld, heeft een ernstig ongeluk overleefd waarvan hij nog steeds de gevolgen met zich meedraagt en werd nooit voor vol aangezien. Ik snap er echt niks van!

Hoeveel kun je dragen als mens en wanneer houdt het op?

Volgens mij mag dit niet wettelijk en heb je altijd recht op 27% van een erfenis tenzij dit in een testament anders is beschreven en goed onderbouwd is.

Geroyeerde advocaten

April 2016, als Don mij vertelde dat hij al twee jaar contact had met Jenny S., een voormalige vriendin van huisjurist Ruud.

Die belde met het nieuws dat nu ook de zoon geroyeerd is als advocaat, letterlijk geschrapt van het tableau en nooit meer mag werken als advocaat!

En dat terwijl Pauli B, J.R. en Martin D. hadden beweerd dat dit de beste advocaten van het Noorden waren.

Al twee jaar lang probeert Don om Jenny S. zo ver te krijgen dat ze bekent dat hij werd vergiftigd tijdens die etentjes waarover ik al heb geschreven.

Hij laat mij de gesprekken zien die hij via zijn telefoon voert met Jenny S. en daarbij geeft hij aan dat hij heel voorzichtig te werk gaat hopende dat ze uiteindelijk bekent.

Jenny S. is heel erg gelovig en duidelijk in tweestrijd met zichzelf, maar blijft om de hete brij draaien, bang om veroordeeld te worden. Begrijpelijk, want als ze toegeeft is ook zij medeverantwoordelijk. Don verzekert haar dat hij haar zal ontzien als ze maar toegeeft dat het ook echt is gebeurd. In het laatste gesprek zei ze dat ze er over na zal denken.

Als zij niks op haar kerfstok heeft zou ze anders hebben gereageerd, is mijn mening!

Waarom heeft ze contact met Don en geeft ze hem informatie over Ruud?

De hersenen

Ik lees regelmatig over de schandalen binnen de SNS-bank en er zijn een aantal managers veroordeeld wegens wanprestaties.

Hoe groot zijn de schandalen binnen deze bank en wanneer houdt het graaien op?

En hoe pak je deze heren aan en laat het recht zegevieren?

Ondertussen ben ik bezig met Don te helpen met al die rechtszaken die nu al jaren gaande zijn en probeer met gewoon boeren verstand ergens een gaatje te vinden om er een andere draai aan te geven.

Mijns inziens had Don nooit zaken mogen en kunnen doen omdat hij na die hartstilstanden amper nog kon lezen. Nu moeten wij bij de rechter aantonen dat zijn hersens anders werken dan bij de doorsnee mens.

Dit kost ook kapitalen en daar maak ik mij zorgen over want niemand is bezig met het welzijn van Don! En de heren blijven maar dreigen met het onteigenen van zijn pand aan de Jozef Israëlstraat 30, terwijl Don nog steeds die woekerhuur aan het betalen is.

Ondertussen ben ik met Don naar een neuroloog in België gegaan om te kijken hoe zijn hersens nu werken.

Daar is veel onderzoek voor nodig en Don verleent volledige medewerking en legt zich neer bij het feit dat hij hulp nodig heeft en niet meer alles kan doen in zijn eentje.

En toch blijft het een imposante man met heel veel humor, ik help hem graag omdat hij dankbaar is voor de hulp die ik hem bied.

We zullen zien hoe dit alles gaat aflopen maar Don heeft nu de steun die hij verdient en

mijn vrienden doen hun best om hem het gevoel te geven dat hij er mag zijn en dat ontroert mij.

Voor mij is het ook onbekend gebied dat ik bewandel maar zeer interessant om mee te maken, omdat ik een boel leer over het wel en wee van deze maatschappij, maar vrolijk word ik er niet van.

Het blijft mij verwonderen dat iedereen maar iets roept, veel geld probeert te vangen en dat er geen overkoepelend orgaan is die de zaken echt checkt.

En een bank heeft toch een zorgplicht maar doet er dus niets mee.

Politie, rechters, zakenlieden, advocaten en de orde van discipline, niemand duikt op dit verhaal! Neen, Don is gek en spreekt wartaal, schrijft onsamenhangende e-mails en wordt letterlijk uitgekleed.

Nou, ik kan jullie vertellen dat ik al geruime tijd met Don optrek en steeds meer van deze man ga houden.

De bedreiging

We moeten naar de Orde van Discipline en de Orde van Advocaten. En alles gaat nu net over het feit of Don wel of niet zelfstandig kan handelen, maar daar zijn die heren niet mee bezig. Die willen nog steeds graaien ten koste van een zieke man, te walgelijk voor woorden. Ik maak nu mee hoe het gaat in het hoofd van Don.

Door mijn stresssituatie thuis, kan Don het even niet meer aan en trekt zich weer terug. Ook ik krijg opeens een lading e-mails van hem waar ik geen touw aan vast kan knopen. Ik zie nu pas in hoe kwetsbaar Don echt is, zich heel onveilig voelt en absoluut niet met stress kan omgaan waardoor hij in een soort achtbaan belandt die niet te stoppen is. Toch weet ik hem te bereiken door heel liefdevol te luisteren en niet te oordelen en Don te laten weten dat hij er niet alleen voor staat.

Een normaal mens zou nu al overspannen zijn geworden maar hij blijft geloven in zijn missie en gaat gewoon door.

Dan belt Don mij in paniek op: er is op zijn zoon geschoten in het huis de Joseph Israëlstreet nr. 30!

Drie Antilliaanse mannen zijn binnengedrongen en er vindt een vechtpartij plaats.

Een van die gasten trekt een pistool en bedreigt zijn zoon met de woorden: "Je kunt maar beter hier vertrekken!"

Zijn zoon is zo slim om de zitbank omhoog te trekken en dan wordt er driemaal geschoten in de zitbank en gaan ze er vandoor.

Die zoon is pas 22 jaar oud en woont er met zijn vriendin en twee honden en flipt helemaal door en kiest het hazenpad.

Don had een afspraak staan met zijn zoon om een hondenhok te bouwen en gaat niets vermoedend naar Groningen en treft een leeg huis aan.

Na heel wat telefoontjes vindt hij zijn zoon die hem vertelt wat er is voorgevallen en vraagt zijn vader om ook weg te gaan uit Groningen.

Don weet niet wat hij hoort en vraagt zijn zoon om aangifte te doen maar die weigert en zegt: "Pap, jij zit in de problemen en niemand die jou heeft geholpen in al die jaren, dus ik ga geen aangifte doen, ik vertrouw niemand!"

Ik ben stomverbaasd, hoe is dit mogelijk en wie zijn die mannen?

Don zegt tegen mij: "Zo werken mensen, die zich in het nauw gedreven voelen.

Dus pakken zij mij met het bedreigen van mijn zoon in de hoop dat ik het opgeef!"

Waar ben ik in beland; dit lijkt wel het wilde Westen en er bekruipt mij een onbehaaglijk gevoel, hoe ver gaan deze heren?

In overleg met Don bel ik zijn advocaat en meld het incident, meer kan ik niet doen op afstand. Ik weet heel goed dat dit vreemd overkomt bij de advocaat maar het is wel gebeurd. Don gaat terug naar Den Haag en probeert om woonruimte voor zijn zoon te vinden in en rond Amsterdam, maar dat is geen gemakkelijke klus want de huren zijn extreem hoog en ondertussen houdt zijn zoon zich schuil.

Door de stress heeft Don last van zijn hart en wordt nog onzekerder en vertrouwt niemand. Het is moeilijk om in te schatten hoe hij hiermee omgaat. Zijn leven staat op zijn kop en hij is bang om zijn zoon te verliezen.

Ik probeer om vrienden te vinden die ons kunnen helpen maar niemand heeft een oplossing, alles is veel te duur.

Ik heb zelf een zoon en weet hoe erg het is als je niets voor je kind kunt doen en Don is ervan overtuigd dat dit zijn schuld is en dat maakt het nog erger.

Volgende week ben ik in Amsterdam om hem bij te staan bij de Raad van Discipline terwijl dit alles speelt op de achtergrond.

Het liefste zou ik die advocaat BerdS een knal voor zijn kop geven, want die zitting gaat over geld en niet over het welzijn van Don! Het is echt een wespennest en daar moet nu een einde aan gaan komen.

Het kostte Don bijna zijn leven; en waarom, steeds weer gaat het over geld en allerlei onzin. Al 16 lange jaren speelt dit verhaal, ik ben er pas een paar maanden mee bezig en de moed zakt mij nu al in de schoenen.

Dit gaat boven mijn pet maar ik heb beloofd alles op te schrijven en doe dat dan ook, maar maak mij tevens grote zorgen om Don.

Ik heb echt geen flauw notie of ik het juiste doe op dit moment want ik heb nog nooit een pistool gezien of ben zo bedreigd geworden dat ik moest onderduiken.

Ja, ik heb een ex-man die van alles roept en mij bedreigt met woorden maar dit slaat echt alles. Dit is dus het hier en nu en ik probeer Don te begeleiden zo goed en kwaad als ik het kan maar voel mij machteloos en ook verdrietig dat dit soort dingen gebeuren.

Ik kan dit ook met niemand bespreken want iedereen zal mij voor gek verklaren maar ik geef niet op en blijf schrijven ook al is het een vreemd verhaal, ik zit er midden in!

Ik zie hoeveel mensen er lijden en er lijkt geen einde aan te komen maar ik blijf geloven in de missie van Don, daar maak ik mij sterk voor ongeacht de gevolgen.

Ik heb nog niets terug gelezen en blijf gewoon typen en hoop dat dit verhaal duidelijk is voor jullie en ik doe gewoon wat Don van mij vraagt en ga nu een aantal incidenten beschrijven die Don absoluut in het boek wil hebben en noem het gemakshalve vreemde incidenten.

Vreemde incidenten

Op een dag ergens in 2005 gaat de voordeurbel en staat een zekere Peter B. voor de deur die een onderhoud met Don wilde. Hij begint op kantoor Don te bedreigen en wil hem afpersen, maar die laat zich niet uit het veld slaan en doet zijn deur op slot en draait de rollen om.

Na een half uur touwtrekken bekent Peter B. dat hij onder druk is gezet door Pauli B. om Don te chanteren. Peter B. had geld geleend van Pauli B., €50.000, om een kwekerij op te zetten in Almere. Maar die werd opgerold door de politie en in ruil voor boete en rente had Pauli B hem gevraagd om Don te chanteren. "Oké, zei Don, "bedankt dat je mij dit hebt verteld," en gaf Peter €10.000 met de boodschap: "zeg maar tegen Pauli B. dat ik niet onder de indruk ben!"

Enkele weken later belt Peter B. hem op en vraagt aan Don om naar de Mc Donalds te komen. Don besluit om op de uitnodiging in te gaan en belooft aan de kinderen om na het gesprek wat snacks mee te nemen. Als hij bij MC. Donalds binnenkomt, ziet hij Peter B. zitten maar ook twee grote bodybuilders bij de uitgang. Hij loopt op Peter B. af en gaat bij hem zitten en zegt: "Dit bevalt mij voor geen meter, het lijkt mij beter als we dit gesprek buiten voortzetten." Ze lopen samen naar buiten en de kleerkasten komen achter hen aan en Don pakt zijn autosleutels in de hand. Als hij bij zijn auto is gearriveerd rukt een van die kleerkasten de sleutel uit zijn hand en Peter B. gaat er snel vandoor.

De mannen proberen Don in de auto te duwen maar hij geeft zich niet zomaar gewonnen, en duwt terug en schreeuwt heel hard waardoor mensen naar buiten komen rennen.

De kleerkasten besluiten om snel in de Mercedes van Don te springen en

gaan er met zijn auto vandoor.

Don besepte op dat moment dat hij ontsnapt was aan een ontvoering!

Hij heeft uren door Groningen gelopen voordat hij naar huis ging, zonder snacks voor de kinderen. De dag erna heeft hij aangifte gedaan over zijn auto en het incident met de kleerkasten.

Ik hoef jullie de afloop niet te vertellen want jullie raden het al, ook hier is niets mee gedaan!

De ex-vrouw van J.R., Ireentje, belde op een dag met Don en vertelde hem dat zij beslag wilde laten leggen op de inboedel van haar ex in verband met het niet betalen van alimentatie.

Maar tot haar stomme verbazing werd dat afgewezen omdat de hele inboedel op papier was overgenomen door de heer André, een man die ook voor J.R. werkte zoals Pauli B. en Ruud. Ze was woedend!

Met deze informatie op zak belde Don met het FIOD die vervolgens twee ambtenaren stuurden voor het verkrijgen van meer informatie.

Die zeiden dat de wet op Palissander was overtreden en dat men er werk van ging maken. Hiermee wordt bedoeld dat men willens en wetens goederen verdonkeremaant om zo niet alles kwijt te raken. De FIOD zou het gaan aanpakken maar, jullie raden het einde van dit verhaal al, géén actie werd ondernomen!

J.R. ging nog een stapje verder en liet zijn ex-vrouw een papier zien met een verslag van een psychiater genaamd Cor S., over hun zoontje.

Zij vroeg aan Don, gezien zijn achtergrond als maatschappelijke werker, wat ze hier mee moest doen.

Don heeft er drie maanden over gedaan om het verslag te lezen en belde daarna met het Ministerie van Volksgezondheid om te checken of deze Cor S. ingeschreven stond als psychiater. En daar bleek dat deze man geen bevoegdheid meer had om zijn beroep uit te voeren. Later heeft deze man verklaard voor de rechter dat hij was omgekocht door J.R. wegens schulden. Hij heeft daar een gevangenisstraf voor gekregen, echter J.R. werd gewoon met rust gelaten!

Don en Rein werden ontboden op het kantoor van de Belastingen in Groningen door Peter vdW om te praten over een bedrag van 8 ton die zij graag wilden innen voor het niet invullen van de belastingaangiftes die Pauli B. jarenlang niet had aangeleverd.

Tijdens het gesprek feliciteerde Rein Peter vdW met het verkrijgen van zijn aspirant-lidmaatschap van de Rotary en vertelde Peter dat ook hij erelid was.

Binnen een uur was de zaak geregeld en werd beloofd eens goed naar de zaak te gaan kijken. Maar als ik Don goed heb begrepen... is deze zaak opgeschort.

Tja, ik zal hier maar geen commentaar op geven, maar heb er wel een raar gevoel bij!

Raad van Discipline

Deze week ben ik mee geweest met Don naar de Raad van Discipline in Amsterdam en Zwolle.

Ik zal even uitleggen wat die Raad doet. Als iemand klachten heeft over een advocaat dan komt die klacht eerst bij de Deken van Advocaten. Als men daar er niet uitkomt, komt de klacht terecht bij de Raad van Discipline. Die raad bestaat uit rechters en advocaten die heel nauwkeurig de klacht bekijken en daar dan een uitspraak over doen.

Ik heb veel brieven gezien die Don had gestuurd naar de Deken met een schreeuw om hulp. Ook veel rare e-mails die Don had gestuurd als hij weer in die achtbaan zat en niet meer wist waar hij het moest zoeken. En nu, eindelijk, na een aantal jaren klagen en schrijven, mocht Don zijn verhaal doen bij de Raad van Discipline. Hij vroeg aan mij of ik namens de familie het woord wilde voeren omdat hij bang was dat zijn emoties de overhand zouden nemen.

Ik stemde toe maar heb hem ook gezegd dat ik totaal niet juridisch onderlegd ben.

Ik ken zijn verhaal en heb al die papieren gelezen dus waarom niet, dacht ik.

Ik heb zijn klachten bestudeerd en wat aantekeningen gemaakt en veel met Don overlegd.

Ik was erg nerveus omdat ik totaal geen notie had wat ik kon gaan verwachten en ik zou oog in oog komen te staan met Bertus S., tot nu toe alleen maar een naam waar ik over schrijf. We waren ruim op tijd in Amsterdam en het Gerechtsgebouw is net een grote mierenhoop met heel veel bedrijvigheid, mensen in toga's, rechters enz.

De moed zonk mij in de schoenen, waar was ik aan begonnen!

We kwamen in een zaal terecht waar ook rechtsstudenten aanwezig mogen zijn in verband met hun studie, dus de zaal zat vol met mensen.

Op een verhoging zaten vier vrouwen en een griffier die alles opschreef.

Een van de dames begon uit te leggen wat de bedoeling van deze zitting was en beschreef Don zijn verhaal op een heel mooie manier. Ik kon ontspannen, want ieder woord klopte en ik had het niet beter kunnen beschrijven.

Bertus S. zat aan een tafel naast ons met een stapel papieren. Ik had voor de vorm wat lege blaadjes tussen mijn papieren gestopt om de indruk te wekken dat ook wij ons huiswerk hadden gemaakt.

Daarna werd er uitgelegd dat men puntsgewijs alle klachten zou doornemen en dat wij bij iedere klacht hierop mochten reageren.

Ik mocht uitleggen wie ik was en wat ik te melden had over deze zaak.

Ik legde uit dat er nog een zaak liep in Den Haag en dat ik van mening was dat Don nooit zaken had mogen doen na zijn vijfde hartstilstand.

Bert is de laatste van een reeks aan advocaten die Don hebben "bijgestaan". Bert werd door de rechter aan de tand gevoeld en die was behoorlijk aan het spartelen. Zeker toen de rechter hem vroeg of hij wist dat je nooit zolang geld kunt vasthouden op een derden-rekening. Ook werd hem gevraagd waarom hij het waterbedrijf niet had aangepakt en de wurgcontracten.

Zijn reactie was erg onbehoorlijk volgens mij. Hij zeurde over geld dat hij nog niet had ontvangen en verklaarde dat Don wel erg smerige e-mails naar de Deken en hem had gestuurd... wel tienduizend stuks.

Toen ik hier een reactie op mocht geven zei ik: "Geen normaal mens stuurt tienduizend e-mails en Don kan amper stukken lezen die meneer Bert hem heeft gestuurd. Don snapt het niet!"

De rechter vroeg Bert of hij op de hoogte ervan was dat Don amper kon lezen en schrijven. Daarop verklaarde Bert dat Don in het begin van hun kennismaking veel verwarder was dan nu!

Bert werd gevraagd hoe het nu zat met die wurgcontracten en de huurverlaging op advies eerder gedaan door een rechter.

(Deze rechter was bij Don thuis geweest, daar was ook een taxateur bij aanwezig.)

Bert antwoordde: "Ach, Don had wat bacotjes op en die taxateur, dat was zijn schoonzoon."

Waarop ik reageerde: "We kunnen toch die rechter bellen?"

De vrouwelijke rechter raakte geïrriteerd door de houding van Bert.

En toen zei Bert: "We hebben een knipperlichtrelatie, dan is het aan en dan is het uit."

De rechter vroeg mij of het nu dan weer uit was met Bert. Met stomheid geslagen knikte ik ja.

Ook een van de klachten was dat Bert kosten in rekening bracht in de periode dat hij niet meer werkte voor Don, want (toen was het uit) hij was toen al ontslagen.

Dus zei de rechter: "Als het uit was kunt u dit niet in rekening brengen," en vroeg mij of ik het daar mee eens was.

Inwendig moest ik lachen omdat ik iets heel anders had verwacht van deze dure advocaat. Ik stemde toe dat we deze klacht zouden laten vallen omdat hij dit niet in rekening kon brengen!

Het hele gesprek duurde 45 minuten en ik was blij toen het voorbij was. Over een maand komt de eindconclusie en daar ben ik heel benieuwd naar.

Het schijnt dat je dit kunt lezen op internet omdat het een openbare zitting was

Don was heel blij met mijn optreden en bedankte mij wel duizend keer en zei dat hij nu voor het eerst vertrouwen begon te krijgen in de rechtsgang.

Ik heb hem gezegd dat dit alles zijn voorwerk was geweest en ik alleen maar in normale taal heb verwoord hoe hij zich voelde.

Toen ik later thuis was heb ik even een traan gelaten omdat het mij echt wel had aan gegrepen en hoop dat Don nu wel wordt gehoord.

Twee dagen later zaten we in Zwolle, ik was erg nerveus omdat ik te weinig papieren had en het niet wilde verknallen voor Don.

Het viel me nu op, dat alle rechters mannen waren die de zitting voorzaten.

Ik overhandigde aan de middelste man de volmacht, die moest hierom lachen, ik deed het niet volgens protocol en hij zwaaide ermee in de lucht zeggende: "Ik heb hier een volmacht."

Hij vroeg wie ik was en ik antwoordde dat ik de heer Don samen met een team wilde helpen, dat wij gezamenlijk op dit verhaal gedoken waren maar dat ik niet juridisch onderlegd ben en dat ik vind dat de waarheid boven tafel moet komen.

Deze rechter nam de tijd om aan mij uit te leggen hoe zij te werk gingen en als ik vragen had, mocht ik deze stellen.

Ook nu weer heb ik verklaard dat Don anders in elkaar zit door zijn hersendefect en dat hij soms rare e-mails stuurt naar de Deken, maar dat er wel degelijk klachten zijn.

Nu was PeterJ, een van de voormalige advocaten aan de beurt. Deze advocaat had Don bedreigd met een faillissement, omdat hij niet op tijd betaald werd.

Maar eigenlijk zit dit verhaal anders in elkaar. PeterJ had namelijk de dossiers van huisjurist Ruud via een bodemprocedure moeten overhandigen aan Don. Daar deed die man twee jaar over en Don, die alle dossiers wilde hebben werd hier razend over. Don kreeg slechts de helft van de stukken aangeleverd. Waar de andere helft aan dossierstukken is gebleven... weet niemand. Don wilde met die stukken kunnen aantonen dat er van alles mis was bij de SNS-bank en het handelen van J.R..

Er werd door de rechter gevraagd waarom het zo lang had geduurd.

Ook hij was alleen maar bezig met geld en een hoop blabla.

Wat mij irriteerde was dat hij zich niet de moeite had genomen om in pak te verschijnen, in plaats daarvan leek hij wel een lifter op weg naar de kroeg.

Zoals ik al heb verteld had Don zijn goud in bewaring gegeven aan Pauli B. en dat heeft hij geprobeerd terug te krijgen via deze advocaat Peter.

Er is een rechtszaak over geweest en tot grote verbazing van Don kwam Pauli B. op de proppen met een advocaat die de leermeester van Peter is geweest.

Dit was dus belangenverstrengeling volgens Don.

De rechter vroeg Peter om een verklaring en die kwam met het verhaal dat hij alleen maar stage had gelopen op het kantoor van die man, maar hem niet kende.

Ik heb tegen de rechter gezegd dat Don het goud in vertrouwen aan Pauli B. had gegeven, met zijn hele gezin als getuige. Ik vind het ongehoord dat iedereen hiermee weg komt. Ze hadden hem zijn goud moeten teruggeven.

Dit gesprek duurde 30 minuten en ook nu weer moet ik afwachten wat de uitkomst is.

Het was voor mij een indrukwekkende ervaring. Ik heb er veel van opgestoken hoe het reilt en zeilt bij de Raad van Discipline. Ik heb mijn best gedaan, meer kan ik niet doen.

De uitslag

De uitslag van de Raad van Discipline uit Amsterdam is binnen!!!

“Ik moet bekennen, ik ben erg boos geworden, zeker als je het verhaal van Don kent!

Een advocaat mag namelijk niet langer dan een half jaar geld van de cliënt op een derden rekening laten staan, de enige klacht die gegrond is verklaard, de rest niet...

Opeens komen er allerlei rekeningen binnen en begint men te dreigen met een faillissement, dat wil zeggen dat de Jozef Israëlstraat 30 alsnog door de heren kan worden ingepikt!

Omdat er nooit een aangifte is gedaan door de financiële adviseur van Don, komt de belastingdienst nu ook met een torenhoge eis, om dan nog maar te zwijgen over het VGZ. Die zouden sinds 2009 tot op de dag van vandaag geen zorgpremie van Don hebben ontvangen.

Ik heb geprobeerd om te achterhalen hoe dit mogelijk is, maar word van het kastje naar de muur gestuurd. Al die overheidsinstanties hebben ook een zorgplicht, maar blijkt ver te zoeken als het om Don gaat.

Ik heb heel wat telefoontjes gepleegd naar het VGZ, en aangegeven dat Don best wil betalen, echter, ik krijg geen enkel overzicht van de ontstane situatie. Niemand geeft mij antwoord! Uiteindelijk heeft Don geld overgemaakt aan een deurwaarder, echter die reageert nu ook niet. Ik snap hier echt helemaal niks van; ik ben ontzettend boos omdat niemand mij helpt om duidelijkheid te krijgen!

Het verslag uit Zwolle is nog niet binnen en ook nog niet het oordeel van de rechter uit Den-Haag.

De brief

Naast dit rechtbankgeneuzel en de VGZ heeft ook de professor uit Leuven ons niet verder kunnen helpen, omdat de huisarts van Don zijn medisch dossier niet heeft willen opsturen. Waarom?

Ook daarop krijgen we geen antwoord.

Zeer frustrerend. Maar we gaan gewoon door met het onderzoeken wat er nu echt aan de hand is. We laten ons niet van de wijs brengen door al die "oplichters" met dubbele agenda's. Ik ben er echt klaar mee en graaf door naar de waarheid!

Ik geloof in rechtvaardigheid en tot nu toe is alles wat recht had moeten zijn...krom!"

Don wil pertinent in hoger beroep gaan bij het Hof van Discipline. Dit nieuw verzoek moet binnen dertig dagen ingediend zijn.

Alles maar dan ook alles moeten we goed onderbouwen anders wordt het verzoek afgewezen. Ik stel aan Don voor om op een andere manier bewijs aan te leveren en wel in de vorm van een brief waarin ik keurig vertel wat er nu echt speelt.

Natuurlijk op hoop van zege, met een aantal bewijzen die er echt toe doen.

Hier volgt de brief zoals we hem hebben opgesteld:

Geacht Hof van Discipline,

De heer Don wil graag in verweer gaan tegen het vonnis van de Raad van Discipline Amsterdam en Zwolle.

Bij deze brief vindt u een aantal stukken die het een en ander verklaren en ik hoop dat er nu goed gekeken gaat worden naar wat er nu echt aan de hand is.

Meneer Don heeft begin 2001 vijf hartstilstanden gehad en bij de laatste is hij 20 minuten gereanimeerd geworden. Hierdoor heeft hij een fors zuurstofgebrek gehad en dat heeft zijn sporen achter gelaten in het functioneren van zijn hersens. Hij is benaderd in het ziekenhuis door Marc, een collega-makelaar die hem voorstelde aan de heer Pauli B. Deze op zijn beurt stelde de heer Don voor aan de heer J.R., de account manager van de SNS-bank. De heer J.R. stelde ook weer mensen voor aan de heer Don namelijk de heer Martin D. en de heer Harry. Men verzekerde de heer Don om hem te gaan helpen met zijn zaken en zo werd de heer Pauli B. in januari de belangenbehartiger van de heer Don.

Meneer Ruud S werd naar voren geschoven als de huisjurist (inmiddels geroyeerd wegens malafide praktijken). Op het moment dat de heer Don in zee ging met deze heren was hij 12.000.000 gulden waard. Hij had een opbrengst uit verhuur van 1.1(2) miljoen van zijn panden. Hij was niet in staat op dat moment om zaken te kunnen doen want hij was alleen maar bezig met zijn bijna- doodservaring en kon contracten niet meer lezen. Ook had hij moeite om zich te kunnen uiten. De heren beloofden hem te helpen en verzekerden dat ze te goeder trouw zouden handelen in zijn naam en hem zouden gaan begeleiden. Hij hoefde alleen maar papieren te ondertekenen en dan zou alles geregeld worden en was zijn kapitaal in goede handen. De heer Pauli B. zou alles voor hem regelen en in goede banen leiden. De heren waren ervan op de hoogte dat de heer Don er niet met zijn volle verstand bij was en instrueerden hem hoe hij zich moest gedragen. Ze eisten zijn volledige medewerking en heel vaak is het woord "vertrouwen" gevallen. En vanaf dat moment gaat letterlijk alles mis en wordt de heer Don overvallen door allerlei processen die hij keer op keer verliest. Toen kwamen er schuldeisers naar voren omdat de heren hun werk niet goed deden. Daarbovenop kreeg de heer Don opeens 110 rekeningen van het waterschap bedrijf in zijn brievenbus, waarop een rechtszaak van twee jaar volgde. De studenten die een kamer gehuurd hadden in zijn panden vertrokken omdat er geen water was! Uiteindelijk heeft het Hof van Leeuwarden de heer Don in het gelijk

gesteld en won Don dus de rechtszaak!

Een schadevergoeding wegens gederfde inkomsten heeft de heer Don nooit gekregen van het waterschap bedrijf, want immers, hij had geen inkomen meer uit zijn verhuurbedrijf. Dan wordt er een deal gesloten om zijn gehele vastgoedportefeuille over te nemen door de heer Mario D.. voor een bepaald bedrag. J. Bormans had echter een hoger bod uitgebracht bij de heer J.R. van de SNS-bank. Die kreeg meteen te horen dat men niet geïnteresseerd was en de Vastgoedportefeuille van de heer Don ging naar Mario D..

Bij mij rijst de vraag: hoe is dit mogelijk?

Dan wordt de heer Don verteld dat hij failliet zal gaan en komen de heren met een of andere constructie op de proppen en lenen 1 miljoen bij de heer Don. (Een ieder die bij zijn volle verstand zou zijn had hier al aan de bel getrokken!). Omdat men had verteld dat hij alles zou gaan verliezen heeft de heer Don weer te goeder trouw, zijn gouden munten in bewaring gegeven bij de heer Pauli B. ten overstaan van zijn vrouw en kinderen bij de heer Pauli B. thuis. Natuurlijk zijn hier geen bewijzen van omdat alles in de vriendschapssfeer is gedaan omdat meneer Don ervan uit ging dat de heren in zijn belang handelden. Er werd hem verteld dat hij zijn huis aan de Jozef Israëlstraat 30 even kon parkeren en als alles achter de rug was zou hij zijn huis terug krijgen. Maar ook dat gebeurde niet en hij kreeg te maken met een wurgcontract en een huur van €3.600 per maand terwijl de woning nooit opgeknapt werd in al die jaren en inmiddels zwaar onderkomen is. Ondanks handicap heeft de heer Don alles op papier weten te bewaren en het dossier is megagroot. We zijn er nog steeds mee bezig om al die rechtszaken en getuigenverklaringen door te nemen, een hele klus, maar langzaam aan begint dit verhaal zijn vorm te krijgen. Ja, de heer Don heeft wel degelijk een beschadiging in zijn hersens en daar is grof misbruik van gemaakt. Wij zijn van mening dat hij nooit zaken had mogen en kunnen doen na die hartstilstanden, omdat hij amper kan lezen en vaak niet begrijpt waar het over gaat. Hij snapt dat hij bij de neus is genomen door deze heren, maar niet

hoe. De heer Pauli B. beweerde in 2012 dat hij in de zomer van 2001 in zee is gegaan met de heer Don. Dat is ook niet waar want dat was in januari 2001. Hij beweerde tevens dat de heer Don wel zaken kon doen en zijn portefeuille zelf heeft verkocht in 2003, is ook niet waar, daar hebben Pauli B. en de andere heren voor gezorgd. (zie bijlagen) Er waren ook mensen die voor de heer Don wilden getuigen, dat zij in die periode met eigen ogen gezien en gehoord hadden waar de heren mee bezig waren. Zij kregen bezoek van de politie met de waarschuwing "vooral niet te getuigen voor deze man!" Er zijn al veel schandalen van de SNS-bank inmiddels bekend en meneer Don is hier ook slachtoffer van

geworden. Mocht u meer bewijzen willen hebben zullen wij deze graag overleggen maar zoals gezegd er zijn enorm veel dossiers over deze zaak en dat zou een heel boekwerk zijn om op te sturen. Ik hoop van harte dat men nu na 14 jaar echt eens gaat kijken wat hier nu speelt, het heeft de man een vermogen gekost en veel van zijn levensvreugde afgepakt.

met vriendelijke groet,

mevr. X.,

namens de heer Don.

En nu maar afwachten wat men gaat doen, maar nu staat wel het verhaal in het kort op papier!

Inmiddels zijn er drie weken voorbij en kreeg ik keurig een brief van het Hof van

Discipline: *het Hof gaat zich in de zaak verdiepen!*

Bert en Peter moeten nu met bewijzen komen, dus moeten wij afwachten wat er nu gaat gebeuren.

Ondertussen hebben J.R. en Martin D. het restant van het geleende miljoen terugbetaald.

Maar daar plukt Don niet de vruchten van. Integendeel, alles wordt verdeeld onder de schuldeisers en hij kan zijn woning aan de Jozef Israëlstraat verliezen of een belachelijke hoge huur blijven betalen van €3.600 per maand.

Ik heb even uitgerekend hoeveel Don in 13 jaar heeft betaald aan huur en schrik niet: €561.600. Dit is compleet de aanschaf van een luxe villa!

De belasting is als eerste aan de beurt en pakt gewoon 122.000 euro omdat de heren natuurlijk geen aangiftes hebben gedaan. Don op zijn beurt maakt geen enveloppen open van de belasting. Hij zegt dat de belasting en politie voor hem niet bestaan. Telkens als hij hen erop wijst dat er fraude wordt gepleegd door al die heren wordt hij weggestuurd met de woorden dat hij niet goed bij zijn hoofd is. Maar klaarblijkelijk ...is hij wel goed genoeg om te betalen!

“Sorry hoor, wat een corrupte bende en niemand die wat doet, daar gaat mijn maag van draaien.”

Inmiddels is de uitslag van het Hof binnen: En jullie raden het al...

“Komt u mij halen?”

Ondanks alles wat er gaande is, probeert Don toch om zijn missie uit te voeren. Hij ontmoet mensen op de vreemdste plekken en vertelt hen wat er gebeurt als je over gaat en dat ze niet bang moeten zijn om dood te gaan.

Men is dan meteen gefascineerd en luistert ademloos naar het verhaal van Don.

Onlangs was hij in een supermarkt en een oude vrouw wees Don erop dat hij maar beter niet bepaalde voeding moest kopen want daar kon je wel eens aan overlijden! Don moest hierom hartelijk lachen en vertelde de oude vrouw dat hij al reeds boven was geweest en zo ontstond er een gesprek over leven en dood en de oude vrouw bedankte Don voor het vertellen van zijn verhaal.

Don op zijn beurt bedankte de oude vrouw om de waarschuwing over de voeding.

Op een dag besluit Don om met het hele gezin te gaan eten bij de chinees in Beerta, een klein dorpje net buiten Groningen. Tijdens het eten voelt Don de drang om op te staan en loopt gewoon weg van de tafel naar buiten.

De familie reageert er niet meer op, want dit soort gedrag zijn ze inmiddels gewend van Don. Buiten begint hij te lopen als een soort zombie en komt uit bij een oude vervallen boerderij. Zonder na te denken loopt hij meteen achterom en tuurt door de vuile ramen naar binnen en ziet een oude man op een bank liggen, snakkend naar adem.

Hij voelt aan de achterdeur, die is open, hij loopt naar binnen, naar de man op de bank die verschrikt vraagt: “komt u mij halen?”

Don zegt heel kalm: “nee hoor ik kom u helpen” en belt meteen 112 en blijft bij de man totdat de ambulance arriveert.

De man vertelde aan Don dat hij heel erg teleurgesteld was in het leven en dat

niemand zich meer om hem bekommerde zelfs niet zijn eigen kinderen.

Don voelde heel goed aan wat de man bedoelde en vertelde zijn verhaal en prompt werd de man kalmer en bedankte Don voor zijn komst.

Drie dagen later is de man overleden in het ziekenhuis van Winschoten. Don weet ook niet waarom hij iedere keer in dit soort situaties belandt maar heeft er vrede mee als het gebeurt.

Toen hij weer eens in het ziekenhuis was, lag er een mevrouw bij hem op de kamer die amper bezoek kreeg en moeite had met eten en het personeel had ook geen tijd om haar te voeden en ze werd steeds zwakker.

Don had de hele situatie goed bekeken en besloot om de mevrouw te gaan voeden.

Ze knapte zienderogen op en iedereen was verbaasd dat Don eerst haar te eten gaf voordat hij zelf ging eten.

De vrouw op leeftijd dacht dat ze ging overlijden maar Don verzekerde haar dat het nog niet haar tijd was en ze alleen maar hoefde te gaan eten om sterker te worden en zo geschiedde het ook.

Don heeft vaak ook de neiging om in de auto te stappen zonder dat hij weet waar hij naar toe moet rijden, zo kwam hij in een dorp terecht en parkeerde zijn auto. Een man totaal overstuur kwam op hem af. "Mijn moeder gaat dood en ik weet niet wat ik moet doen. Ze is blind en heeft een tumor in haar hoofd," huilde de man.

Don probeerde de man gerust te stellen en liep met hem mee naar het huis van de moeder. Binnengekomen ziet Don een oude dame liggen in een ziekenhuisbed in de woonkamer. De dame voelt de aanwezigheid van Don en vraagt met zachte stem: "Kom je mij halen?"

Don ontkende en vertelde hoe mooi het boven is zodat zij niet langer angstig hoefde te zijn voor de dood. Hij heeft bijna een uur aan het bed van de oude dame gezeten. Toen hij weg ging, was de oude dame niet langer angstig voor wat er zou gaan komen.

Don vertelde mij dat de meeste mensen op het einde heel angstig zijn en juist dat dit heel erg jammer is omdat er niets is om bang voor te zijn. Je gaat als het ware terug naar huis en iedere keer als zoiets gebeurt is hij blij dat hij een stukje angst heeft mogen wegnemen.

Don kan al dit soort verhalen heel levendig vertellen en ik lig ook vaak in een deuk, want het is ondanks de ernst vaak ook te hilarisch voor woorden.

Hij loopt gewoon bij wildvreemde mensen naar binnen en dan ontstaan er situaties die niet iedereen dagelijks mee maakt.

En gewoon in de auto stappen zonder reden, daar heb ik wel even aan moeten wennen. Nu ben ik eraan gewend en sta nergens meer van te kijken.

Don is twee meter lang en nogal een verschijning met mooie witte lange haren en een prachtige stem. Het is dus niet verwonderlijk dat mensen denken dat er een soort van engel binnenkomt.

Nawoord

Ik ben 1,5 jaar bezig geweest om dit verhaal op papier te krijgen, geen gemakkelijke klus, omdat Don iedere keer met een ander stukje verhaal kwam aanzetten en ik vaak de kluts kwijt raakte over het tijdsverloop. Maar nu ik het heb nagelezen klopt het bijna precies.

Rechtszaken gaan gewoon door en tot op heden is er niemand die Don gelooft. De wereld is aan het doordraaien en niemand durft nog zijn nek uit te steken als het gaat om onrecht. Ik heb gedaan wat Don mij heeft gevraagd, zijn verhaal opschrijven.

Elke gelijkenis met een bestaand persoon levend of dood berust op toeval. Ik, als verteller, ben er niet op uit om mensen te beledigen of onderuit te halen, maar raakte gefascineerd door al deze wonderlijke verhalen. En iedereen heeft het recht om zich uit te spreken. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages in dit verhaal berusten op louter toeval.

